

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 27 JUNI 1930 N° 15

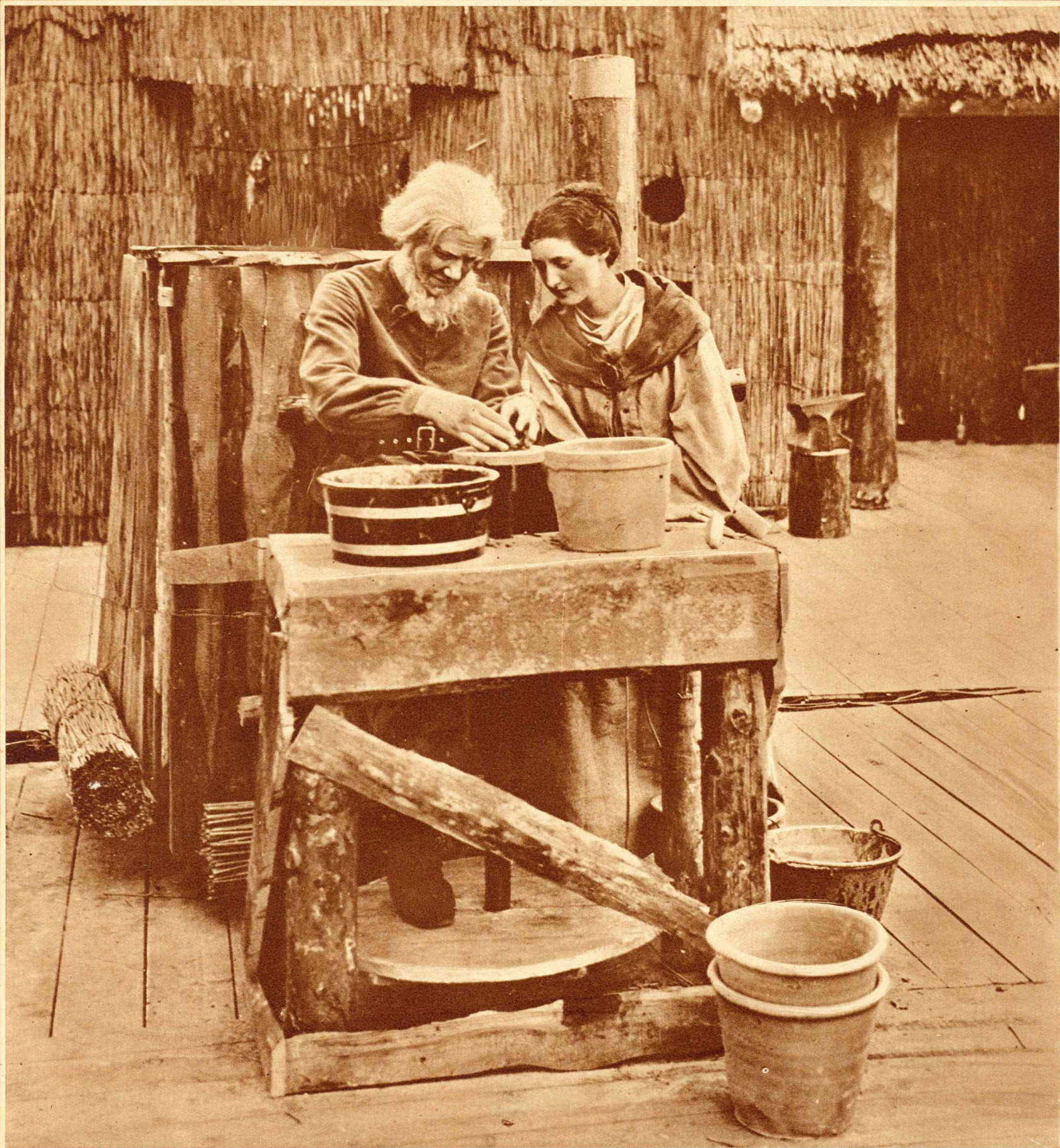
OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

'S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

IN BEELD

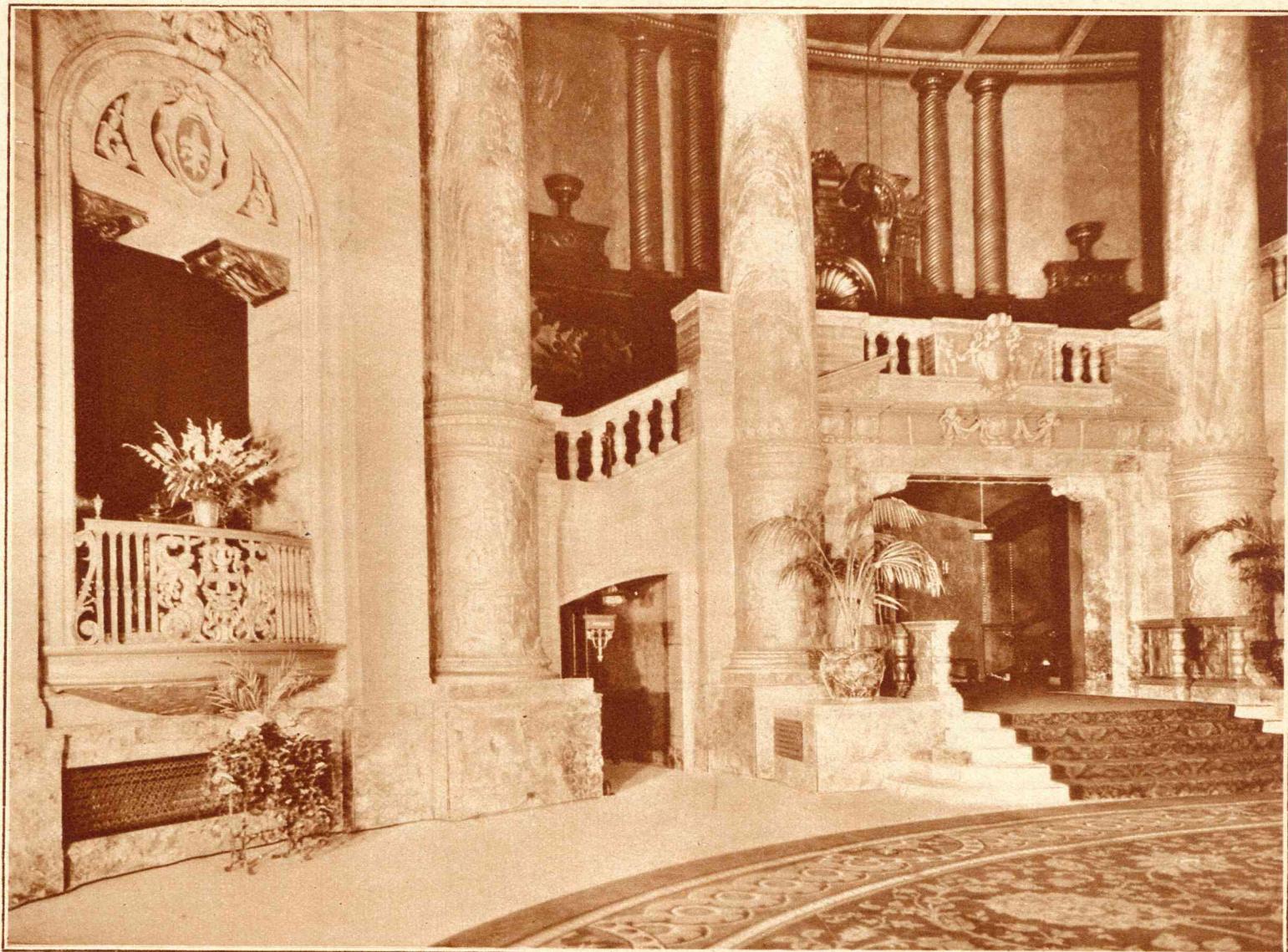
RED. EN ADM.: DEN HAAG
STATIONSWEG 95 TEL. 17283
(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

DES POTTENBAKKERS ONDERRICHT

Een aardige scène uit het lustrumspel der Leidsche studenten, dat op de Kagerplassen werd opgevoerd: de Pottenbakker van de stad Stavoren wijdt zijn leerlinge in de geheimen van het vak in.

De hall van het
Roxy-theater, al
weelde en kost-
baarheid.

De ingang van het
Roxy-theater aan
de Broadway te
New York.

FILM-KATHEDRALEN

In Yankee-land gaat ieder volwassene (wanneer men de statistieken gelooven mag) minstens tweemaal per week naar de bioscoop.

„Let 's go to the movies" („ga mee naar de bios!"), dat kan men hooren van iedere winkelfuffrouw, typiste, fabrieksmeisje na de voleinde dagtaak, van opbrekende bezoekers in een restaurant, van den krantenjongen, die juist z'n laatste avondblad verkocht heeft, van allen, die een paar vrije uren voor zich hebben. Hetzelfde hoort men van den millionair, den ambtenaar, den dokter en ontelbare anderen tot welk beroep of tot welke klas zij behooren mogen, wanneer zij verstrooiing of vermaak willen zoeken.

De bioscoop is in Amerika een dagelijksche levensbehoefte geworden.

Wie als vreemdeling in New York komt en naar de sprookjesachtige filmpaleizen vraagt, zal bijzonder twee theaters hooren aanprijzen, die de New Yorker vol trots de Film-Kathedralen gedoopt heeft: Roxy- en Paramount-building.

„Roxy" ligt op den hoek van Broadway en 7de Avenue, aan een der groote brandpunten van het stadsverkeer. Van de straat betreedt men een reusachtige, met dikke, echte tapijten belegde marmeren hall, overwelfd door een machtigen koepel. Alles is in een oud-gouden tint gehouden. De wanden zijn met schilderstukken bedekt: kopieën naar oude meesters, door eerste kunstenaars vervaardigd.

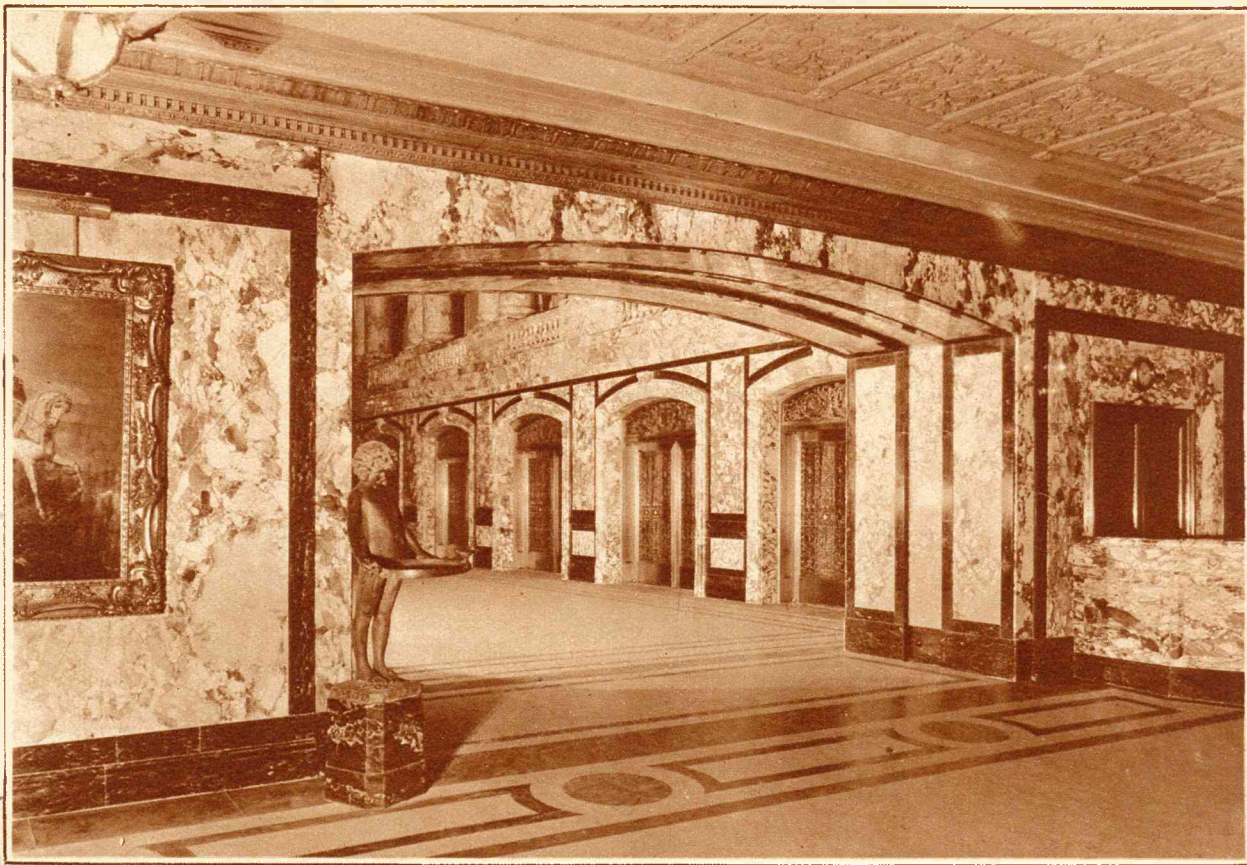
Een vijftigtal geüniformeerde boys staan gereed om den bezoeker te begroeten en hem naar de kassa te geleiden, waar slechts één prijs voor alle plaatsen geheven wordt. De voorstellingen zijn samengesteld uit film- en variété-programma's en loopen van 's morgens half elf tot middernacht. 's Morgens kost een plaats dertig (dollar-)cents, 's middags zestig en 's avonds een dollar. 's Zondags betaalt men den geheelen dag negenennegentig cents.

Over de rijke marmeren trappen en kostbare tapijten van 'n trappenhuis zoo prachtvol als men er tevergeefs een zoeken zal in onze vor-

stelijke paleizen — of met een bronzen lift bereikt men de groote zaal, die meer dan zesduizend zitplaatsen bevat. Uit den koepel stroomt een mat, zacht violet licht omlaag, en overdag onderscheidt men de kleurrijke voorstellingen op de kerkranken, op wolkenkrabber-hoogte aangebracht. Orgelmuziek wekt in den beginne den indruk, dat men zich niet in een theater, maar in een kathedraal, een ouden, eerbiedwaardigen dom bevindt. Wanneer de verborgen lampen aangloeien, wordt het oog verblind door den overdadigen pronk van reusachtige bronzen zuilen, bronzen deuren, bronzen leuningen, bronzen plafonds. Voor West-Europeeschen smaak rijkelijk te veel van het goede! (Gelukkig zijn er twee eigen huisartsen aanwezig voor het geval, dat iemand er duizelig van zou worden!)

Vijf orgels, honderddertig muzikanten, tweehonderd dansgirls en artisten vullen met hunne prestaties de pauzes tusschen de filmvoorstellingen. Bovendien worden koffie, thee, gebak, sigaretten en ice-cream in den foyer gratis verstrekt.

Niet ver van Roxy, aan Times-Square, ligt de Paramount-wolkenkrabber.

Een sprekend detail in de hall van Paramount-building: een serie bronzen liften.

Het interieur van de groote zaal in het Paramount-theater.

Hier overheerschen het heerlijkst gekleurde, echte marmer en kristal. Oranje-kleurig licht rondom langs de gaanderijen, staalblauw in de loges. Ongeveer vijfduizend personen vinden zitplaats in de enorme zaal.

Talrijke prachtvolle neven-zalen noodigen de bezoekers, ook na de voorstelling nog wat te toeven. Men kan er gratis tea-en. Andere comfortabele zalen, de jachtzaal, de jade-kamer, de kristalzaal enz. genaamd, zijn — pardon — dames- en heerentoiletten. U ziet, in letterlijk alles is en blijft Amerika het land der onbegrensde mogelijkheden.

OTTO BEHRENS.

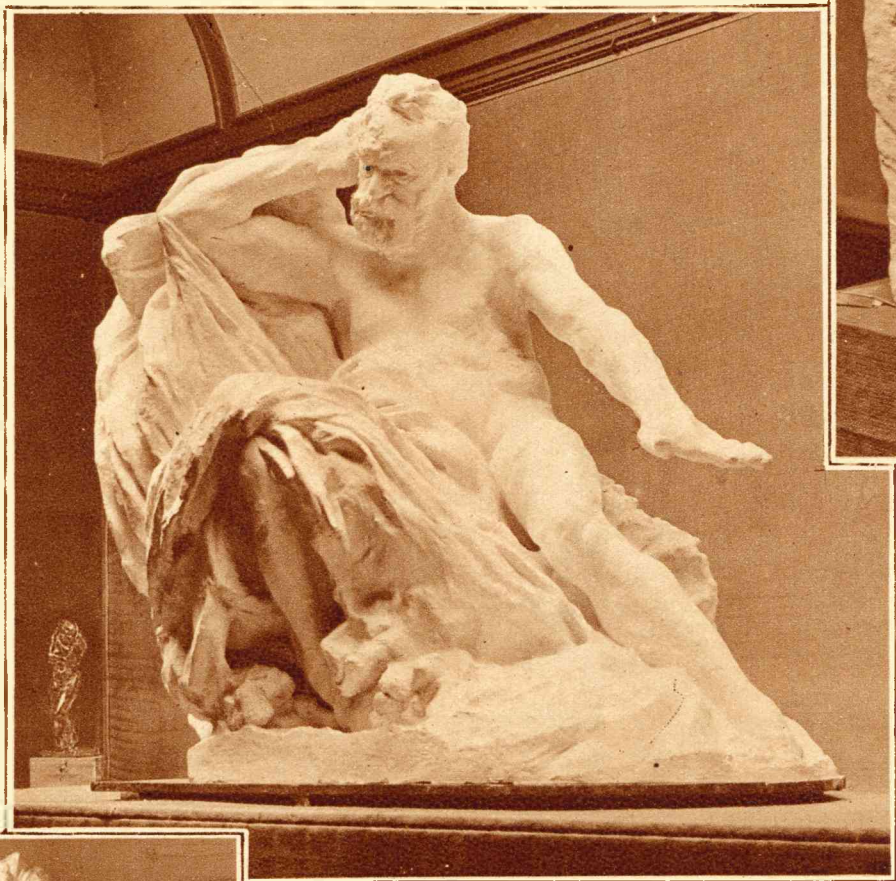

Paramount-building, het reusachtige theater met kantoren aan Times-square.

EEN BELANGRIJKE TENTOONSTELLING

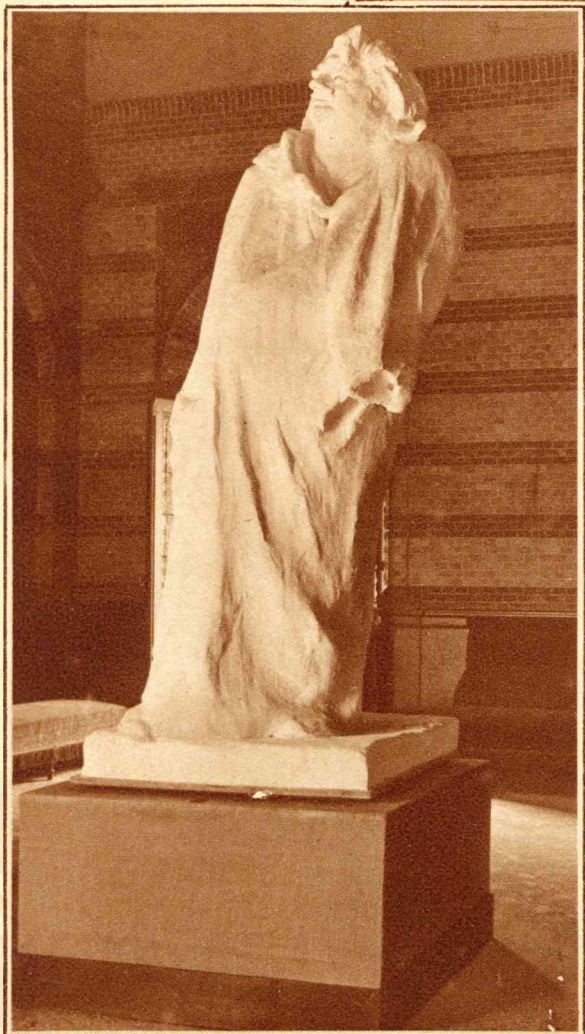
Zeer zeldzaam is de gelegenheid om ten onzent het werk van den grootmeester onder de Fransche beeldhouwers, Auguste Rodin, te bewonderen. Thans evenwel is het gedurende een volle maand mogelijk de machtigste zijner scheppingen hier ter stede te bezichtigen. In het Gemeente-Museum zijn een aantal zalen in gebruik genomen om een waardige Rodintentoonstelling in te richten, en door de goede zorgen van de firma Frans Buffa en Zonen, van de directie van het Gemeente-Museum en die van het Rodin Museum te Parijs is men er in geslaagd een expositie samen te stellen, welke een zeer goed en vrijwel volledig overzicht biedt van het levenswerk van Rodin. Hoewel de tijd der Rodinverafgoding voorbij schijnt te zijn, kan dit geen beletsel wezen om het waarlijk groote, dat deze kunstenaar heeft

Gipsafgietsel van het monument voor den schrijver Honoré de Balzac.

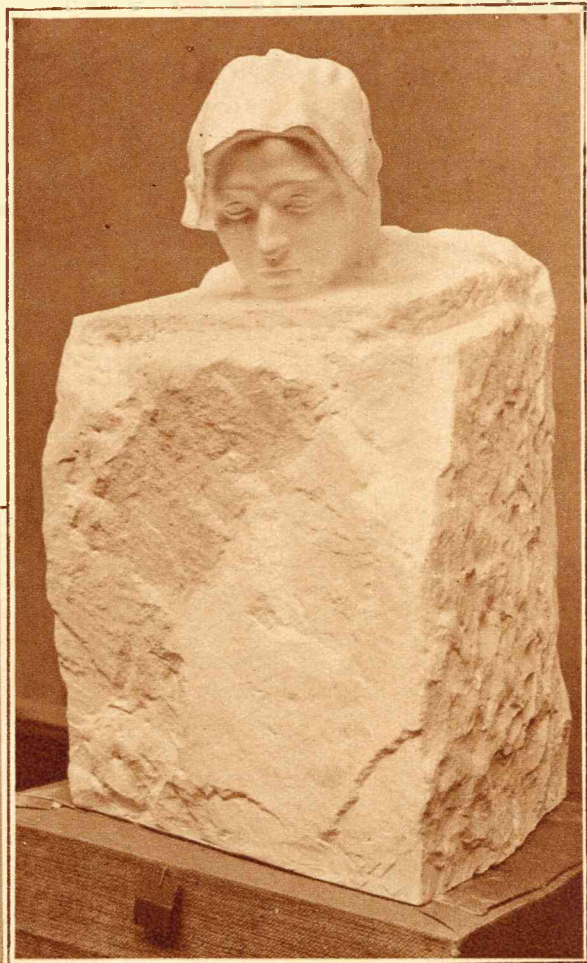

De dichter Victor Hugo.

„Burger met de sleutels” (uit de groep „De burgers van Calais”)

geschapen, te blijven erkennen. Helaas heeft Rodin talloze zwakke navolgers gehad, en daar zijn werk een periode in de beeldhouwkunst afsluit, er de bekroning van is, kon het wel niet anders, of het werk van zijn epigonen was meestentijds tot mislukking gedoemd. Het werk van Rodin, dat aan het einde der vorige eeuw slechts langzaam waardeering kon vinden, is ontstaan uit een groote liefde tot en kennis van de natuur, zonder daar evenwel een slaafsche nabootsing van te zijn. Rodin bezielde haar met zijn gedachten en herschiep haar, zooals hij haar wilde zien. Een groot aantal voorstudies, teekeningen en aquarellen vervulden de interessante tentoonstelling.

„De gedachte”.

BIJ BUZIAU IN DE KLEEDKAMER

De triomphen, die Buziau weer vierde in de Wagenstraat, roepen opnieuw wakker de groote belangstelling voor dezen merkwaardigen artist.

Avond aan avond treedt ie weer met z'n typischen clowns-kop voor het voetlicht en avond aan avond daverd de zaal van Scala van den gullen lach om dezen komiek-bij-de-gratie-Gods.

Zit 't 'm in den kop? In z'n voordracht? In z'n origineele costuums? In z'n vindingrijkheid? In z'n geweldigen humor?

Eerlijk gezegd: we weten het niet!

't Eenige wat we zeker weten is: z'n verschijning en 'n „idiote" oogopslag — 'n beweging met z'n zwanenek — het minste is al voldoende om de zaal, vanaf den fauteuil d'orchestre tot boven op de „vliering" in schaterenden lach te doen ontploffen.

Of is het z'n mimiek misschien? Want het is bewonderenswaardig, verrassend telkens, hoe hij, à bout portant — onmiddellijk! — door de dikke laag schmink van z'n clowns-masker heen, elke uitdrukking, elke gemoedsuiting, elken trek, scherp en markant te voorschijn tooverd.

Het geheim van zijn successen?

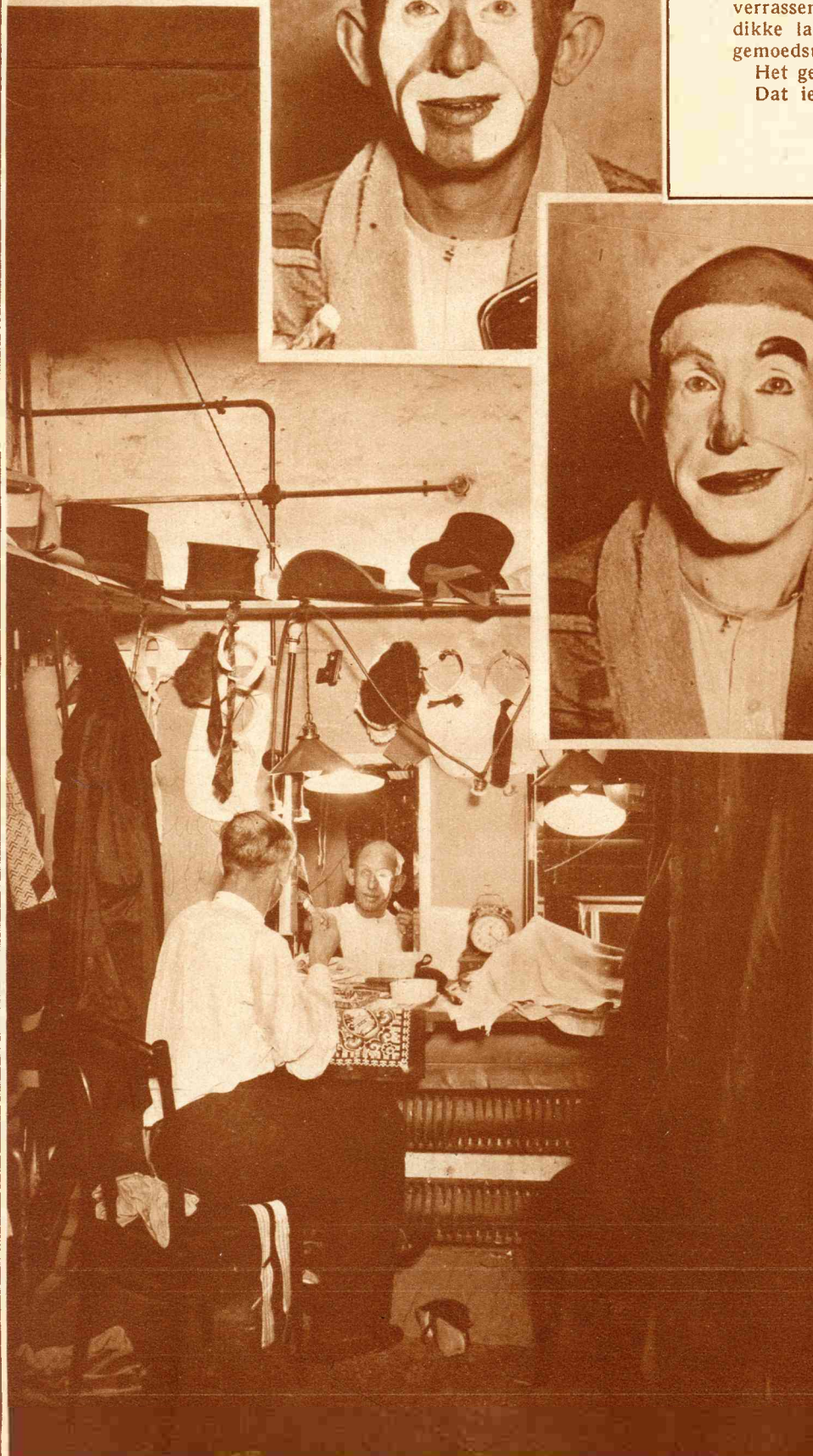
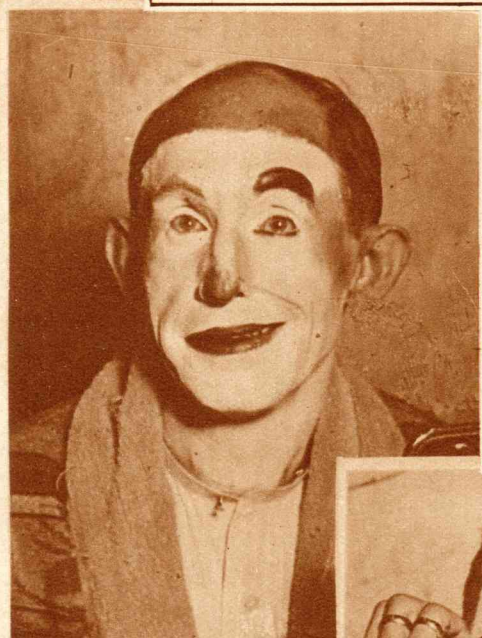
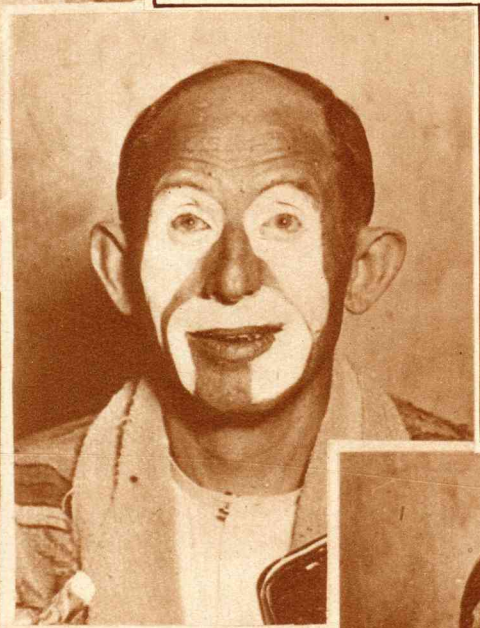
Dat ie 'n kunstenaar is, 'n acteur met sterk persoonlijk cachet, 'n psycholoog ook van groot allooi. Die, spelende achter het voetlicht, vóór het voetlicht z'n studies maakt en meteen 'n tweeduizend menschenzielen bespeelt en beroert met virtuozen zwier.

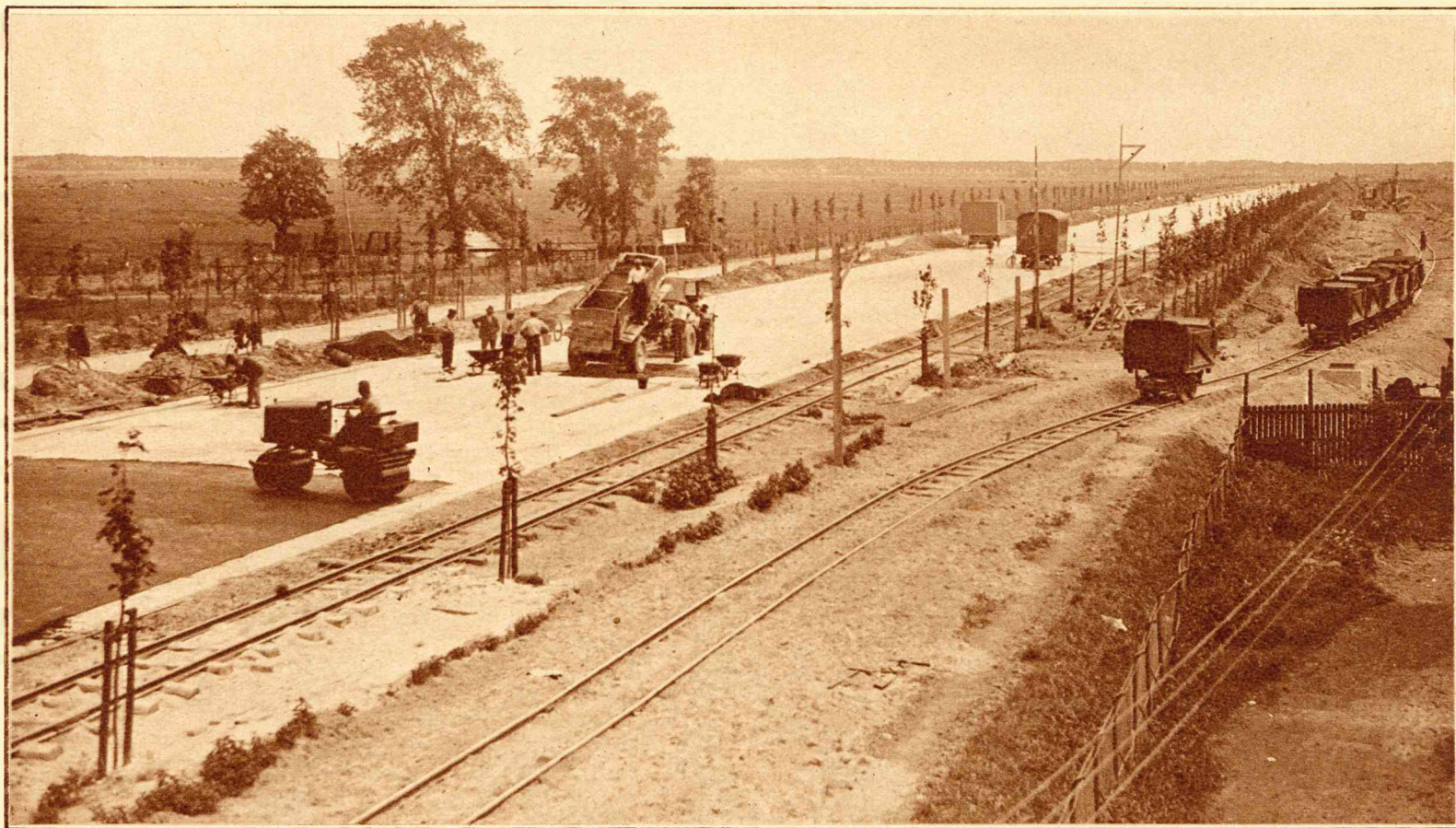
Dat is naar ons idee de Buziau, die maar van achter z'n coulisse behoeft te „schuiven" om meteen, met één greep, de zaal vast te hebben en er mee te doen wat ie wil!

Laat het tooneel gevuld zijn met 'n oogverblindende tooneelweelde, met 'n keur van de mooiste vrouwtjes... Buziau verschijnt en al dat moois en schoons is slechts geworden: 'n omlijsting van dien witten, komieken kop, die de zaal te pakken heeft.

Genoeg. Op dit type ben je voorloopig niet uitgestudeerd, als je 't probeert te beschrijven. En voor 't overige volstaan we met verwijzing naar de foto's, die welsprekend genoeg zijn, dan dat daar nog veel uitleg bij van noode is.

Trapsgewijs ziet u eerst de wording van den bekenden Buziau-revue-kop in vijf phases, met nog 'n alleraardigst snapshot in de kleedkamer van Scala. Deze foto zouden we willen noemen: „kwart voor acht." G.

DE NIEUWE RIJKSWEG DEN HAAG—ROTTERDAM verkeert thans in een vergevorderd stadium van voorbereiding. Het gedeelte Hoornbrug—Delft zal medio Juli voor het verkeer worden opengesteld. De asphalteeringswerkzaamheden zijn in vollen gang.

HAAGSCHKE KRONIEK

Tjaaa — als ik zeker wist, dat we genoeg a-tjes in den letterbak hadden dan „Tja-de” ik nog 'n regel of vier, vijf door — tjaa — da's nou wezenlijk iemand gloeiende kolen op z'n hoofd stapelen. En dat in 'n temperatuur van 80 graden in de „koele” schaduw... als vandaag.

„In uw blad van 4 Oct. 1929” — aldus schrijft mij een schat van 'n teleurgestelde lezeres, „komt een aardig stukje voor over Hazerswoude, Hollandsch Venetië, zóó geschreven, dat men er bepaald eens heen moet”.

(Niet om wat te zeggen: maar de vereeniging voor Vreemdelingenverkeer te Hazerswoude mag wel „levenslang” nemen op „'s Gravenhage in Beeld”; wat zegt u?) „Trouw heb ik die bladzijden apart bewaard,” zoo gaat zij triestig verder „en nu met Pinksteren ben ik er met m'n vriendin heen gegaan, niet wetende dat die dag één en al teleurstelling zou zijn.” En-zoo voort. En dan volgt er een jeremiade over het uren op en neer zwoegen onder de brandende zon, dat me ondanks de warmte van 95 graden-in-de-zon koude rillingen over m'n rug kruipen als slangen.

„Als u in 't vervolg zulke op-wekkende stukjes wat duidelijker zou willen formuleeren, dan zou u hiermede zeker velen genoegen doen!”

Overtuigd van deze (on-terechte) terechtwijzing, zeer geachte mejuffrouw Th..., alsmede van de kans dat meerdere lezeressen misschien zoo'n vergeefsche reis zouden maken, besteed ik 'n ordentelijk stukje kroniek aan dit geval en herhaal wat ik 26 September verleden jaar schreef:

Tjaa — da's nouw... zeggu-zelf! — 'n Brief van 'n teleurgestelde — „Levenslang” — Koude rillingen bij 95 graden Fahrenheit — Het klachtenbureau bij me thuis — 'n Ontroerd lezer en 'n teleurgestelde lezeres — We gaan meer hakken; bederven! — De breedste lanen worden te smal verklaard — Waanzinnig „benzinisme” — Koning Vandaal — 'n Ongerijmd rijmpje — Scheveningen 's morgens om half zeven — Gezondheid voor het happen

„Een treintje naar Leiden (f0.65 retour), 'n busje richting Boskoop (vanaf het Stationsplein in Leiden) tot van Meurs (f1.00 retour) een wandeling van twintig minuten door de onmetelijke tuinen en 'n bootje voor één gulden den geheelen dag. Ziedaar in het kort het financieele recept om te komen in een oord, waar de aarde een hemel is!”

Duidelijker kan ik het niet verklaren.

Het eenige wat er opzit is, dat we samen zouden gaan, maarre heusch! — u komt er zóó! Het is wel zéér jammer, zóó z'n Pinkster-uitstapje te zien verwoest na bijna 'n jaar de bladzijden te hebben bewaard, doch ik moet elke schuld voor mezelf afwijzen. Wat niet wegneemt intusschen, dat ik uw stropje zeer betreurt.

* * *

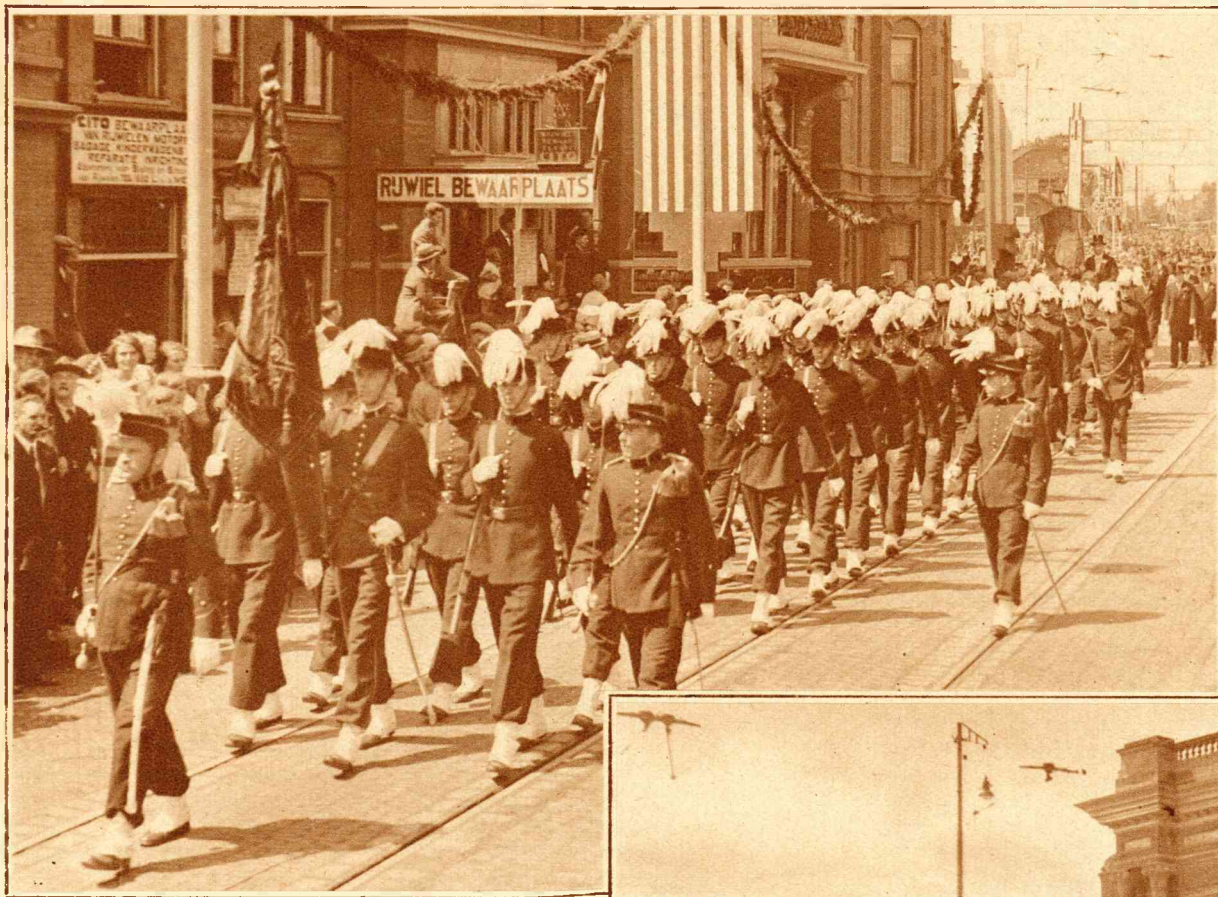
't Is hier bij me thuis van de week heelemáál 'n soort van klachtenbureau.

Ontroerd kwam 'n lezer mij bezoeken om z'n nood te klagen over het eeuwig verknoeien van ons stedenschoon ten behoeve van het „benzinisme”.

't Was me ontgaan, dat er reeds een raadsbesluit gevallen is, om de rijzige iepenrijen, met bladerenkruinen, die reiken tot de hooie daken van de rante heerenhuizen aan de Groot-Hertoginnelaan, prachtig geboomte, oprijzende uit de deftige grintperken, welke zich strekken door het midden

De stoomvals doet haar plicht.

*DE LEIDSCH E LUSTRUMFEESTEN
Vooraftgegaan door een eerevacht, trekken
de talrijke reinisten de Sleutelstad binnen.*

dier vijftig tot zeventig meter breede laan, gerooid, omgehakt, vernietigd moeten worden, omdat... deze, één der breedste lanen van de stad, te... smal zou zijn voor het verkeer!

Deze omgeving van Koningin-Emmakade en Sweelinckplein, met de weelderige begroeiingen van kostelijke „treur”boomen, die hun machtigen, groenen „regen” laten druipen in het water; met de strak-geschoren grasgazons, die als stille meren te pralen liggen op de weidsche pleinen, begrensd door hooge, fraaie gevels — kortom 'n deel der stad, waar 'n sfeer van Haagsche fijnheid en voornaamheid om ons henen zoekt, waar de architectuur van den bouwer en den tuinman na jaren cultuur en verzorging met elkaar vergroeid zijn, daar wordt één der schoonste lanen gemoerd, (het leelijkste woord is hier nog te mooi!) geruïneerd, enkel en alleen om de jacht van het waanzinnig „benzinisme” nog 'n handje te helpen! Als deze breede laan straks beroofd is van haar kostelijk geboomte, de wandelpaden zijn geslecht — als straks een gloeiend asphalt-wegdek te blakeren ligt onder de volle zomerzon; als het spel van licht en schaduw hier wordt weggeknoeid; als de mooie crème-gele tramwagens, wier beugels het blarendak bestrijken, rijden door een Amerikaansch-nuchtere steen- en cementmassa; als de fraaie, hooge gevels, die nu te droomen staan in schaduwval der dubbelrijen boomen ontdaan zijn van hun wazig schaduwenkleed; dan — wel, dan is 'n Haagsch stuk stedenschoon voor altijd weer bedorven; dan is de veiligheid der voetgangers ook hier voor altijd weer verstoord; dan — dan is weer 'n onherstelbare aanslag gepleegd op 'n stukje den Haag, dat iedereen zoo gaarne zou behouden! Dan heeft koning Vandaal alweer getriumpheerd!

Met brute hand worden schoonheidscommissie en Plantsoenendienst omver geschoven; met bruto verstand wordt alle piëteit voor 't schoon der stad omver-gepraat; dit bruto geweld is heden Koning! De breede Gr. Hert.laan is te smal. De straten van 1/5 breedte dezer laan, daar loopen vijf, zes tramlijnen door met tienmaal zooveel auto- en busverkeer en honderdmaal zooveel voetgangers (de Poten).

Wat is dat voor „beleid”?

Eén verklaring is er voor: boomen zijn er om te worden omgezaagd, schoonheid om verpeet te worden, da's de geest des tijds, ook des vroeden-

*De drukte op het
Stationsplein.*

*Het „welkom” aan
de vele gasten.*

*beleids en al rijmt
het, 't is iets on-
gerijmds!*

* * *

Scheveningen
viert hoogtij!

Des morgens half zeven reeds peddelen de kwieke pootjes van werkende wijfjes, de winkel- en kantoor-juffrouwtjes, in snorrende vaart langs den zwaar belommerden Scheveningschen weg (hoe lang nog?) naar de baden.

Half zeven, zonnetijd half zes, onder het eerste glore der krachtige Juni-zon, dan wemelen reeds de baden van kleurige en fleurige baadstertjes en baders (maar de laatsten zijn in de minderheid! eerlijk is eerlijk).

Kwiek worden de fietsen in het groote rek gezet, kwiek huppelen zij den stillen boulevard over en vijf minuten later dansen zij, door 't mulle zand, de lokkende zee tegemoet.

Wie durft zeggen, dat men hier zoo lang slapen blijft?

Moest ik 'n vrouwtje zoeken, ik zocht ze uit de vlotte, werkende, kwieke wezentjes, die hier 's morgens, voor dag en voor dauw, even voor kantoor, 'n scheut kracht en schoonheid, 'n dosis levensblijve gezondheid op gaan doen! Om zeven uren vormt men reeds queue aan de loketten. Scheveningen tiert, Scheveningen bloeit. Gezondheid ligt er voor het happen!

A. A. L. GRAUMANS.

Den Haag, 23 Juni 1930

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Kathleen voelde zichzelf kleuren. Lois had haar heel wat doen weten met deze enkele woorden en Kathleen voelde zich onbehaaglijk. Ze had een soort schuldgevoel — alsof ze Lois behoorde te vertellen, dat zij en Bob verloofd waren. Een oogenblik voelde zij zich bijna minderwaardig naast den man, dien zij liefhad. Wat had zij aan te bieden in vergelijking met dit exquize schepseltje?

En ook Lois voelde zich verward en niet op haar gemak. Ze had zich door de macht van haar ontroering laten verleiden tot een bekentenis, die ze nauwelijks aan zichzelf durfde doen. Zij wierp een blik op haar met juweelen bezet armbandhorloge en stond haastig op. Toen zij de kamer doorliep, zag ze, hoe haar vader zich half omwendde en het woord tot Kathleen richtte. Hij was prachtig van avond, dacht ze, de volmaakte gastheer, een en al aandacht voor zijn gasten en voortdurend, en met succes, trachtend hen volkomen op hun gemak te zetten.

Lois liep bedrijvig heen en weer in de provisiekamer. Ze had Peter Borden's wenken opgevolgd. Geen butler — geen meisje. Zij schikte op de rollende theetafel een schaal met kleine cakes en een kristallen bowl met toebehooren. Ze keerde terug naar de zitkamer en vond Kathleen en haar vader druk in gesprek. Ze presenteerde de eenvoudige lekkernijen met het volmaakte gebaar van de geboren gastvrouw.

Todd wist zichtbaar geen raad met het broze porcelein, dat hij op zijn knieën moest laten balanceren. Hij hanteerde het peuterige zilveren lepeltje op de koddigste manier en maakte luidruchtige grappen over zijn onhandigheid.

De rest van den avond ging merkwaardig snel om. Naderhand konden ze geen van allen precies zeggen, waar ze eigenlijk over gepraat hadden. Het was een avond van lichte gesprekken, lichte gedachten — en een verborgen drama.

Maar bij de voordeur, terwijl Todd en Kathleen afscheid namen, flitste het dramatische der situatie even uit zijn verborgenheid op. Lois hielp Kathleen met haar mantel en een seconde stonden de meisjes recht tegenover elkaar, de bruine oogen blikten strak in de blauwe.

En Lois zei: „Ik mag je, Kathleen Shannon.”

„En ik mag jou, Lois.”

„We hebben véél gemeen — en ik wil je graag terugzien.”

Kathleen antwoordde niet dadelijk. Toen zei ze: „Ik hoop óók, dat dat zal gebeuren. Natuurlijk loopen onze levens niet in dezelfde richting. Maar wanneer er ooit iets is, waar u graag over praten wilt —”

Ze stak haar hand uit. Lois drukte ze met warmte.

En toen werd er afscheid genomen en de gasten vertrokken. Bob Terry glimlachte eenigszins schaapachtig tegen Lois.

„Bevielen ze je, Lois?”

Zij antwoordde met een vuur, dat hij niet kon begrijpen.

„Ze is een wonder, Bob! Ik houd van haar!”

VIER EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK

Peter Borden wierp een blik op het visitekaartje. Toen gaf hij zijn orders aan den kantoorjongen.

„Laat mijnheer Richardson hier komen.”

Na een minuut kwam de jongen terug, gevolgd door de schuchtere, bescheiden figuur van Bruce Richardson. De jonge man was zichtbaar nerveus. Zijn manier van doen — nooit al te positief — scheen nu bijna verontschuldigend, maar toch was er iets in zijn strakgesloten lippen, dat op een zekere vastheid van karakter wees, die niemand behalve zijn meest intieme vrienden in hem vermoedde.

De kantoorjongen trok zich terug, en op Borden's uitnoodiging ging Richardson zitten. Hij was eenvoudig en stemmig gekleed, maar zijn kleeren zaten onberispelijk. Hij scheen niet te passen in de strenge zakelijke atmosfeer van het kantoor der Staal-Maatschappij.

Borden keek den jongen man aan met onverholen genegenheid.

„En waaraan heb ik het genoegen van je bezoek te danken, Bruce?”

Richardson keek op, als 't ware in 't nauw gedreven.

„Iets verduiveld onplezierigs.”

„Dat meen je toch niet?”

„Ja, dat meen ik. Ronduit gesproken, mijnheer Borden, is het iets, dat me volstrekt niet aangaat. Ik loop zelfs de risico, van minderwaardige intrigues verdacht te worden. In elk geval bemoei ik me met zaken, die niet de mijne zijn.”

„Juist. En dat is —”

„Op de eerste plaats is het niet gemakkelijk. Misschien zult u 'n heel wat geringeren dunk van me gekregen hebben, wanneer ik klaar ben. Ik heb het allemaal overdacht, mijnheer Borden, en in spijt van de risico — en heb nòch het recht, noch den moed, te zwijgen.”

Borden was perplex. Hij had Richardson gekend, sinds deze een kleine jongen was: hem gekend als een schuchteren, teruggetrokken jongen, die gretig

en weemoedig naar de uitgelatenheid van andere jongens keek — en toch nooit bij hen scheen thuis te hooren. Hij was oud vóór zijn jaren, en wijs — en toch merkwaardig onbeholpen. En er lag een zekere waardigheid in den blik van zijn vriendelijke grijze oogen.

„Ik kan me niet voorstellen, wat het is, Bruce. Maar ga door.”

„Ja mijnheer.” Richardson kuchte, aarzeld — toen stiet hij de vraag uit:

„Toen u Bob Terry in uw huis opnam, mijnheer Borden, en hem zei, dat hij alles, wat u ter wereld bezat, het zijne mocht noemen — meende u dat toen?”

Het eerste oogenblik antwoordde Borden niet. De vraag was van een bijna brute rechtstreekscheid geweest. Hij was van zijn stuk gebracht, en keek den jongen man onderzoekend aan. Nu de teerling eenmaal geworpen is, had Richardson's gezicht zijn zachtheid verloren. De teere lijnen hadden zich nu verscherpt in een uitdrukking van onverzettelijke kracht.

„Meende u het, mijnheer Borden?” De herhaling was dwingend.

Borden herstelde zich. „Neem me niet kwalijk, Bruce, ik was een oogenblik verbijsterd. Ja zeker, ik meende het.”

„In hoeverre?”

„Ik ben bang, dat ik je niet begrijp!”

„Bedoelde u, dat u Terry uw fortuin zou afstaan, indien hij er om vroeg?”

„Zeker. Alles wat ik aan stoffelijke waarden bezit —”

„Stoffelijke waarden — ja. Maar wat nu andere waarden betreft?”

„Ik ben bang, dat ik niet begrijp —”

„Ik zal het u uitleggen —” Richardson stond op en blikte neer op Peter Borden. De jonge man beheerschte de situatie; zijn woorden vloeiden als vanzelf, zijn stem was zakelijk. „U zult me misschien haten hierom — en u zult me misschien danken. Mogelijk allebei. Ik heb mijn reden....

Mijnheer Borden, Lois is bezig, verliefd te worden op Bob Terry.”

Een blik van angst, ontzetting bijna, kwam in Borden's oogen.

„Weet je dat zéker?”

„Natuurlijk — of ik zou niet op die manier naar u toe gekomen zijn. En ik kwam alleen om te weten te komen, hoe u er tegenover staat. Indien uw aanbod aan Terry van den beginne af bedoelde, Lois in te sluiten, gaat de heele zaak mij niets aan. Maar ik was begrijpelijkerwijs verlangend, dat u zou weten, hoe de zaken staan, waar u misschien, in uw ijver om een fout te herstellen, uw oogen gesloten zou kunnen hebben voor het klaarblijkelijke.”

Borden tikkelde op zijn lessenaar met een bronzen vouwbeen.

„Ik wist het, Bruce.”

De jonge man knikte. „Dan spijt het me, mijnheer, dat ik me erin mengde.”

„Ik ben er integendeel blij om, Bruce. En ik

HAAGSCHE STRATEN EN HAAR NAMEN — Van Mierisstraat, aangelegd in 1896. Deze straat werd genoemd naar Frans van Mieris, Nederlandsch portret- en genreschilder. Hij was o.a. leerling van Gerard Dou. Ook zijn zoon Willem legde zich toe op de schilderkunst, doch bracht het daarin niet zoo ver als zijn vader. Zijn beste werken hangen in Dresden, München en Weenen. In het Mauritshuis hangt een schilderij van hem, voorstellende een jongen, die zeepbellen blaast. Van Mieris werd te Leiden in 1635 geboren en stierf aldaar in 1681.

geloof, dat ik raden kan, waarom je het deed."

Richardson wendde zich half af. „Ja, mijnheer. Dat is de reden. Ik veronderstel, dat ik van Lois heb gehouden van het oogenblik, dat ik oud genoeg was om te weten, wat liefde beteekende."

„En je houdt nóg van haar?"

„Natuurlijk."

„En je bent bij mij gekomen —"

„Om u op de hoogte te stellen van de feiten, en te overleggen, of dit het beste is voor Lois' geluk. Geloof mij, mijnheer Borden, wanneer ik u zeg, dat ik niets anders op het oog heb. Ik zou niet graag willen, dat mijn verklaringen goedkoop en melodramatisch klonken — maar heusch, er is geen andere manier om het uit te drukken dan te zeggen, dat haar geluk het eenige is, dat voor me meetelt. Als Bob Terry dé man voor haar is, als hij haar gelukkig kan maken en als zij naar hem verlangt, dan... dan zal ik óók blij zijn."

„Waarom denk je, dat hij dat niet is?"

„Dat heb ik niet gezegd."

„Nee-een. Maar je denkt het."

„Ik weet zelf niet, of ik 't denk of niet." De jonge man ging weer zitten. De heerschshouding van eenige oogenblikken geleden gleed van hem af als een slecht-zittend kleed en zijn natuurlijke zachtheid keerde terug. De metalen glans, die in zijn oogen gebliksemd had, was geweken voor den vriendelijken, droevigen blik. „Ik wilde het zoo graag te weten komen. Ik mag Bob Terry. Ik heb vreeselijk met hem te doen. Ik vind hem een ongelukkigen pechvogel, wien het leven tot nu toe niet al te veel geboden heeft. Ik heb getracht, een vriend voor hem te zijn — en als er iets was, dat ik doen kon om zijn toekomst wat zonniger te maken, zou ik het niet nalaten. Maar dat alles bewijst nog niet, dat hij de ware man voor Lois is."

„Denk je, dat zij gelooft, dat hij dat is?"

„Op 't oogenblik — ja. Dat is niet zoo onverklaarbaar, mijnheer Borden; hij is een heroïsche figuur voor haar. Het feit dat — de slag, die hem werd toegebracht, van u kwam, heeft dat gevoel versterkt. Ze is dagelijks in contact met hem geweest. En wat ligt meer voor de hand, dan dat zij zelf haar medelijden heeft uitgelegd als liefde?"

Een zwakke glimlach speelde om Borden's lippen.

„Ik heb haar vrijwel hetzelfde gezegd, Bruce, op 'n avond, nu ongeveer een week geleden."

Richardson keek verrast. „Werkelijk, mijnheer?"

„Ja. En luister nu eens, jonge man: ik kan je niet zeggen, hoe ik je bewonder om wat je vanmorgen gedaan hebt. Je hebt zonder vrees je plichtsbeseft doen spreken. O! ik weet wel, dat je misschien denkt, dat „plichtsbeseft" mijn stokpaardje is, en dat het de oorzaak was van al Terry's leed. Maar recht is altijd recht en onrecht is altijd onrecht. Er valt niet te schipperen. Ik was ontzet, toen ik hoorde, wat ik gedaan had — maar onder gelijke omstandigheden ben ik bang, dat ik het wéér zou doen. Maar ik ben tenminste eerlijk. En ik ben even eerlijk in mijn verlangen, Bob te rehabiliteeren — hem schadeloos te stellen voor wat ik hem aandeed zonder het te willen. Maar, goed beschouwd, zijn hij en Lois wezens, die tot verschillende werelden behooren."

„Daar heb ik óók aan gedacht."

„Maar zelfs met dat voor oogen zou ik geen bezwaren maken, wanneer ik dacht, dat Lois' gevoelens dieper gingen dan medelijden en vriendschap. Ze heeft behoefte, hem te bemoeieren. Het komt me voor — ik geloof, dat géén man zijn dochter écht goed begrijpt, wanneer ze voor 't eerst liefheeft."

Bruce plukte verlegen aan zijn manchetknoopen. „Ik zou u nog wel iets willen vragen, mijnheer Borden."

„En dat is?"

„Weet u ook, of Terry haar liefde beantwoordt?"

Er kwam een onrustige uitdrukking in de oogen van den ouderen man. „Ik wéét het niet. Het schijnt bijna niet mogelijk, dat hij dat niet zou doen, en toch —"

„U hebt onlangs kennis gemaakt met Kathleen Shannon, nietwaar?"

„Ja. Een charmant meisje." Toen schokte Borden plotseling recht-op in zijn stoel. „Je denkt toch niet — Groote God!"

HAAGSCHE STRATEN EN HAAR NAMEN — Gerard Doustraat werd aangelegd in 1895. Deze straat werd genoemd naar den kunstschilder van dien naam. Gerard Dou was een leerling van Rembrandt. Zijn groote beroemdheid heeft hij vooral verworven door de wijze, waarop hij het licht op zijn schilderijen wist aan te brengen. In het Mauritshuis kan men zich bij een tweetal schilderijen daarvan overtuigen. Gerard Dou werd in 1613 te Leiden geboren en stierf aldaar in 1675.

„Het is mogelijk natuurlijk. Ik heb gehoord, dat zij een alleszins hoogstaand meisje is. Zeer zeker is ze zijn type — veel meer dan uw dochter. Maar het kan niet lang meer duren, vóór Bob te weten komt, hoe Lois ten opzichte van hem voelt — en ik kan me niet voorstellen, dat hij dan die gevoelens niet zou beantwoorden, al was 't alleen maar, omdat hij zich erdoor geveild voelt."

„En dan — de mogelijkheid van een dubbel vreeselijke fout?"

„Ja, mijnheer. Mijn positie in deze zaak is ellendig. Ze is bijna ondraaglijk. Ik wil, dat u me gelooven zult, wanneer ik zeg, dat al wat ik verlang, Lois' geluk is. Ik zou zekerheid willen hebben, dat zij dien man waarachtig liefheeft en hij haar."

„En als dat niet het geval is?"

„Dan kunnen we geen van beiden ergens iets aan doen. Behalve, misschien, dat u kunt trachten, haar wakker te schudden. U is haar vader."

„Heb je ooit getracht, haar het hof te maken, Bruce?"

„Goede hemel, neen, mijnheer."

„Waarom niet?"

„Ze zou het niet begrijpen — van mij. En nu juist, onder deze omstandigheden —"

„Het zou misschien kunnen helpen," zei Borden grimmig. „Het zou haar tenminste leeren beseffen, dat er nog andere mannen op de wereld zijn behalve Bob."

Richardson kleurde. „Ik geloof niet, dat die rol me zou lijken. Ik kwam hier alleen maar, omdat ik vond, dat u alles behoorde te weten. Het was niet fair, u blind te laten —"

„Ik ben niet blind, mijn jongen. Maar ik ben machteloos. Lois is tenslotte een volwassen vrouw

en moet over haar eigen lot beschikken. Ik kan alleen maar bidden, dat zij, wanneer zij denkt, dat zij van dien man houdt, zich niet vergist, en dat hij haar liefde beantwoordt met al de diepte waaraan zij behoefte heeft. En dat hij niet levenslang het kruis zal behoeven te dragen, dat nu zoo zwaar op zijn schouders weegt."

Richardson schudde mat het hoofd. „We zijn niet veel verder gekomen, wel, mijnheer?"

„Jawel. Dat zijn we zeer zeker. We weten, dat we in de toekomst de dingen samen kunnen bepraten — en dat helpt altijd. We weten, dat we schouder aan schouder werken. Dat helpt nog meer. En ik heb vanmorgen leeren begrijpen —" Hij aarzelde.

„Wat, mijnheer?"

„Ik wilde, dat er een tikje meer strijd lust en zucht tot veroveren in je stak, jonge man! Ik heb leeren begrijpen — dat er niemand ter wereld is, dien ik liever tot schoonzoon zou willen hebben, dan jou!"

VIJF EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK

Het bezoek van Todd Shannon en Kathleen ten huize Borden had alleen gediend om Bob nog meer te verwarren.

Hij had de uitnodiging doorgegeven in een zucht tot bravuur. Hij had zich het verloop van den avond voorgesteld, met hemzelf in de rol van verdediger van zijn vrienden. Borden en Lois, zoo verbeeldde hij zich, zouden een neerbuigende houding jegens hen aannemen — en beschermend-minzaam zijn, op het beleedigende af.

Inplaats daarvan was het bezoek een wonderlijke verrassing geweest. Zelfs hij, met zijn mannelijk gemis aan scherpzinnigheid, kon zien, dat Kathleen en Lois zich tot elkaar aangetrokken gevoelden. En Peter Borden en Todd Shannon hadden veel punten van gemeenschappelijke belangstelling ontdekt.

Dát verbijsterde Bob meer dan iets anders. Dat van de meisjes, dat voelde hij, kon hij begrijpen. Zij waren in den grond verschillend en toch

in veel opzichten gelijk. De eene was steeds gekoesterd en behoed geweest en door alles omringd, wat liefde en rijkdom kunnen koopen. De ander was gedwongen geweest, haar eigen weg te zoeken. Maar beiden bezaten geest zoowel als schoonheid; beiden kenden zij de wereld, ieder op eigen wijze. Todd Shannon echter was lomp en bot en onbehouwen, terwijl Peter Borden over-beschaafd was. En toch waren ook Todd Shannon en Peter Borden in elkaars smaak gevallen.

Bob begon gewaar te worden, dat er in dien man, in Borden, iets was dat hij niet begreep. Hij werd gekweld door verwarrende twijfels. En Lois zag hij met nieuwe oogen.

Hij vermoedde niet, dat het viertal menschen elkaar gevonden had door een gemeenschappelijke belangstelling in hem. De situatie bracht hem aan 't peinzen — en hij peinsde 't meest over Lois, verwonderd en verward.

Bob was niet blind. Hij voelde, meer dan hij wist, dat Lois' gevoelens jegens hem dieper gingen dan eenvoudige vriendschap, machtiger waren dan het algemeen moederlijk instinct, dat in elke vrouw woont.

In vroeger dagen had hij Lois van verre vereerd — met een serene onpersoonlijkheid. Nu voelde hij dien ouden drang opnieuw in zich, en zonder zich in 't minst bewust te zijn, dat hij te kort schoot jegens Kathleen, begon hij de beide meisjes te vergelijken.

Zijn gronden van vergelijking waren niet redelijk, maar de gevangenis had zijn gedachtengang verwrongen en ontwricht.

(Wordt voortgezet)

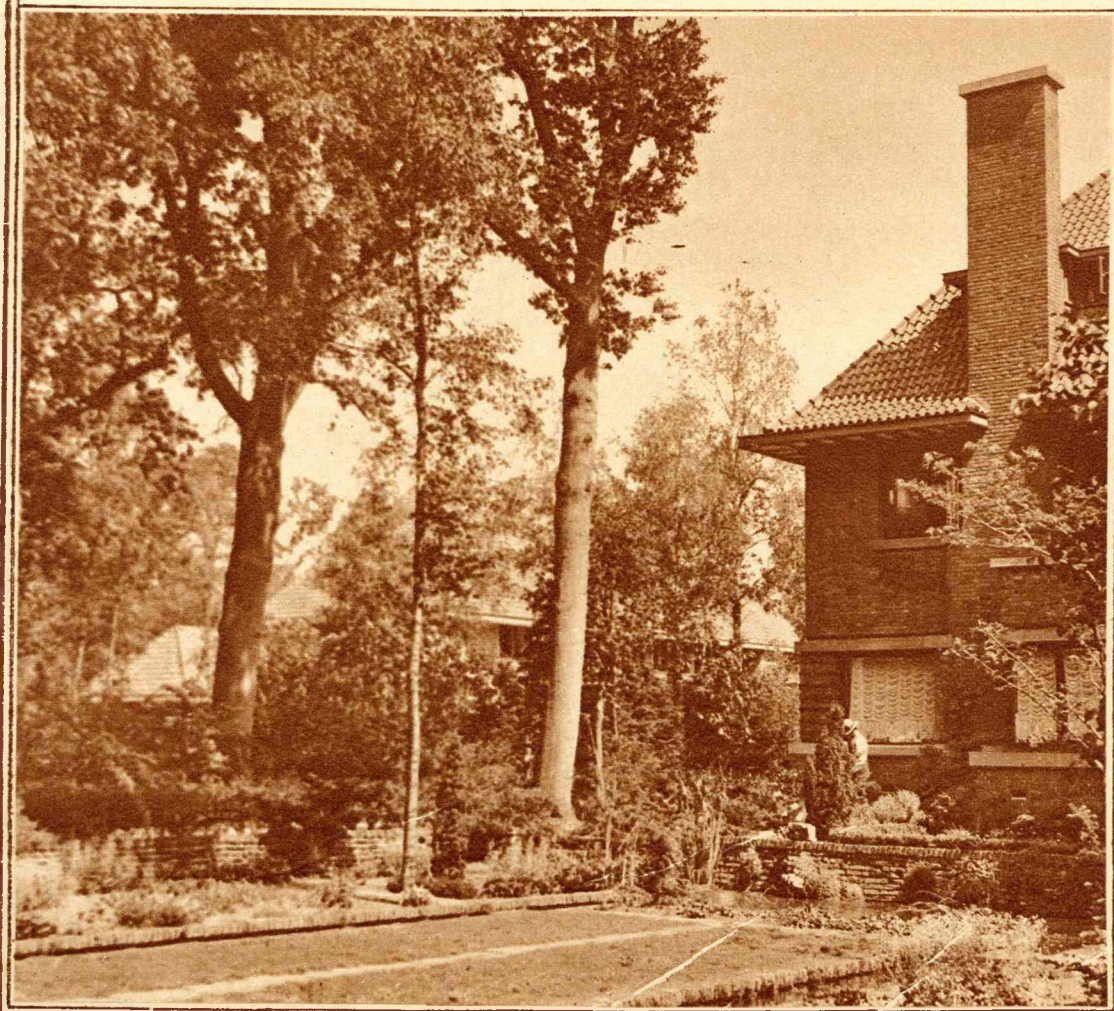
In de bocht van de Van Calcarlaan, nabij 't viaduct over den Leidschen Straatweg.

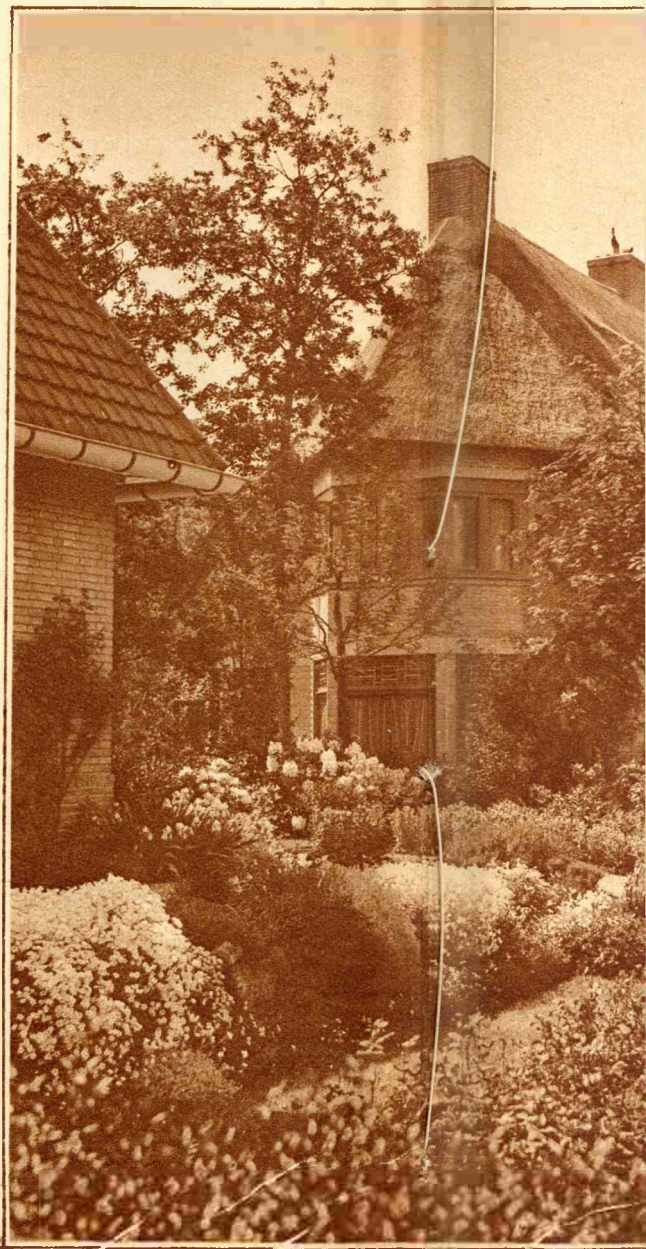
Een mooie Zondagmiddag bij den ingang van Wassenaar, het aan den Leidschen Straatweg.

WASSENA

Zijn grootste bekoring en zijn voornaamste aantrekkelijkheid als woonplaats heeft Den Haag te danken aan het natuurschoon en den daarop gebaseerden aanleg van zijn buitenwijken en van zijn voorsteden, waarvan het er binnenkort wel weer enkele annexeren zal, die den roemderschoone Residentie nog verhoogen zullen. Onder alle spant echter wel Wassenaar de kroon, en al zijn sommige gedeelten van dit complex van villaparken niet verder van het stadscentrum gelegen dan vele Haagsche

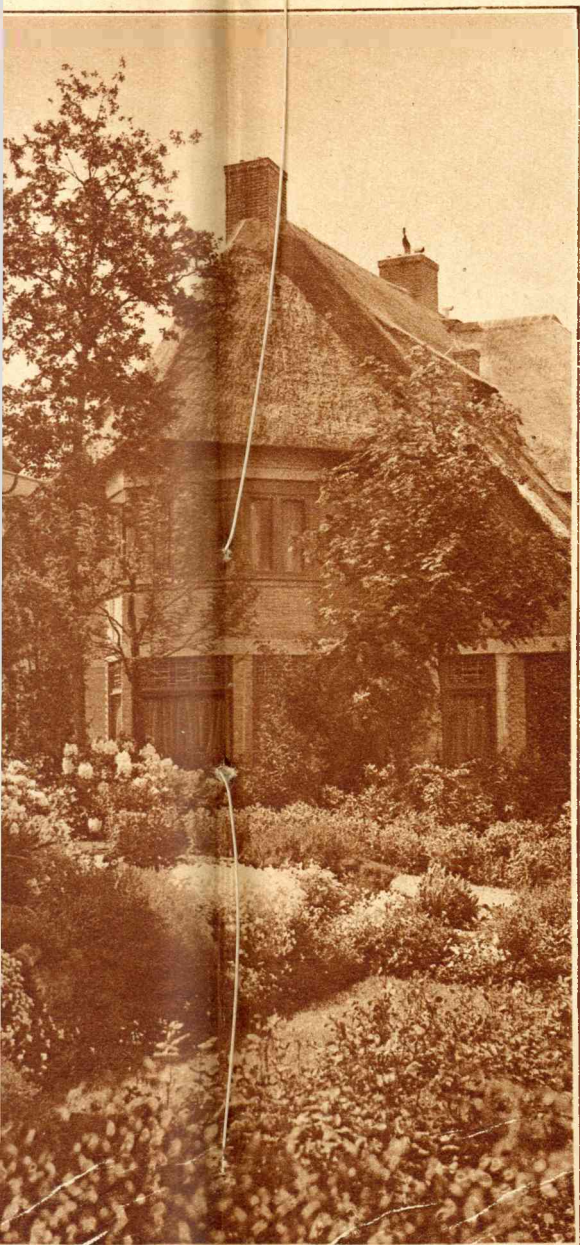
De Van Oudermeulenlaan, die van den Leidschen Straatweg naar den Driesprong voert, is een verzameling van de prachtigste stalen van moderne architectuur en tuinaanleg.

ddag bij den ingang van Wassenaar, het spoorwegviaduct
aan den Leidschen Straatweg.

WASSENAAR

wijken of te annexeeren gebieden — de geheel eigen wijze, waarop zich Wassenaar tot eene harmonische eenheid ontwikkeld heeft, zal wel verhoeden, dat licht ook op dit terrein de Haagsche expansie beslag zou leggen. — Vooral in dezen tijd trekken de Zonen feestdagen talloze Haagsche wandelaars naar de Wassenaarsche dreven en wij vonden daarin aanleiding eens enkele mooie plekjes van den Haagschen kant der zich tot Leiden uitstreckende gemeente voor de lens te nemen.

Tuinhoekje aan de
Van Calcarlaan.

In De Kieniet is de Duin-
laan wel een der afvisselendste en schilderachtigste
villamegen.

Doorkijkje in de Groot Hoefijzer-
laan, welke haar naam dankt aan
de thans gesloopte boerderij.

Zeldzame foto's uit Sowjet-Rusland

Wij bieden onzen lezers hier eenige kiekjes uit Rusland, die zeker hun volle belangstelling zullen hebben. Immers ook hij, die niet instemt met de politiek der Sowjets, zal willen kennis nemen van de foto's, die hem een denkbeeld geven van de groote veranderingen, die in het machtige rijk hebben plaats gevonden, sinds het regime der Tsaren er verbroken werd.

„Komsomols”, d. i. leden van de communistische jeugdorganisatie, lezen de boerenbevolking uit boeken en tijdschriften voor.

„Mijnheer, ik heb waarlijk slechts één kamer vrij op 't oogenblik en daarin zult u zeer zeker niet willen slapen, want deze kamer wordt *nooit* beslapen in den eersten kermisnacht. U moet weten, dat het daar spookt...”

„Spookt, spookt, haha, houd op met je kletspraat, man, geef me vlug nog wat te eten en maak de kamer in orde. Die ouwewijvenpraatjes van je wensch ik niet meer aan te hooren. En schiet alsjeblieft op,

want ik moet morgenvroeg weer weg; nu ik door dit hondenweer word opgehouden, verlies ik toch al veel te veel tijd.”

Hoofdschuddend en in zichzelf mompelend begaf de oude waard zich naar boven om de kamer in orde te maken, en na een goed kwartier kwam hij den vreemdeling, die zich intusschen met een stevigen maaltijd had versterkt, melden, dat alles in orde was. Toen hij den ruiter echter nogmaals wilde waarschuwen, werd deze ongeduldig en verzocht hem zijn gebazel te besparen en die spookgeschiedenissen aan zijn stomme boeren te vertellen. Hij liet zich den weg naar boven wijzen, sloot de deur stevig af, en haalde toen een pak papieren te voorschijn, die blijkbaar van het grootste gewicht voor hem waren, want zorgvuldig keek hij ze na, borg ze toen weer in zijn portefeuille en legde deze onder zijn hoofdkussen. Toen kleepte hij zich uit en vijf minuten later kondigde zijn regelmatige ademhaling aan, dat hij sliep.

De dorpsklok liet 12 doffe slagen hooren, toen de vreemde ruiter plotseling met schrik wakker werd. Wat voor vreemde geluiden hoorde hij daar? Dat leek wel het gesteun van een zwaargewonde. Het geluid werd sterker en sterker, ook hoorde hij nu het gerochel, als van een stervende, en — er was geen twijfel mogelijk — hij hoorde stemmen, luide, ruwe stemmen, die vloeken en allerlei scheldwoorden uitbraakten. Vijf minuten lang hoorde hij die geluiden, zonder dat hij zich durfde te verroeren. Toen verzamelde hij allen moed, sprong uit bed en stak de lamp op. Alles was nu opeens doodstil, hij keek rond, doch bespeurde niets en niemand in zijn kamer. Zijn papieren bevonden zich nog onder zijn kussen, alles was in orde, dus zou hij wel gedroomd hebben! Doch wat was dat? Midden in het vertrek op het tapijt bevond zich een groote, ronde, bloedroode vlek van zeker 3 decimeter in doorsnee. Die vlek had er zich 's avonds, dat wist hij zeker, *niet* bevonden. Hij trachtte deze te verwijderen, maar het was onmogelijk. Het koude angstzweet brak hem uit en vlug sprong hij weer in bed, trok de dekens over zich heen, en nauwelijks lag hij, of het geroep en gerochel begon met verdubbelde woede. Het leek alsof alle hellegeesten het erop gezet hadden,

DE DOODENKAMER

DOOR

J. P. BALJÉ

Het was op een donkeren Zaterdagavond in October, toen om half 10 aan de herberg „Die goldene Löwe” een ruiter van zijn paard steeg, dit aan het hek voor het huis vastbond en de gelagkamer binnentrad. Hij was doornat en zag er verkleumd uit, doch ondanks dat kon men het hem aanzien, dat hij een rijk persoon was. Zijn optreden was resoluut, militair bijna. Met forsche stappen begaf hij zich naar den ouderwetschen, open haard, warmde zich daar de handen, trok een stoel bij en bestelde een glas gloeiend heeten groc. Toen hem dit gebracht werd, vroeg hij den waard om onderdak voor den nacht en beval hij, dat men zijn paard

in den stal zou brengen. Doch de herbergier trok een bedenkelijk gezicht en sprak:

„Vergeef mij, mijnheer, maar ik heb momenteel geen kamer beschikbaar. Morgen vangt hier de kermis aan en alle kamers zijn bezet. Ik zou werkelijk niet weten, waar ik u zou moeten huisvesten.”

„Wat zeg je, denk je dan, dat ik in dit hondenweer verder zal rijden? Dit is het eenige logement in dit vervloekt dorp, en ik wensch hier te slapen, begrepen. Ik heb een speciale zending voor de regeering te vervullen, en als je mij niet van dienst wilt zijn, zal je dat duur te staan komen, vriendje! Nu, hoe is 't, heb je een kamer voor me, of niet?”

De waard beefde bij die woorden en stamelde:

Russische boeren uit het Kubangebied.

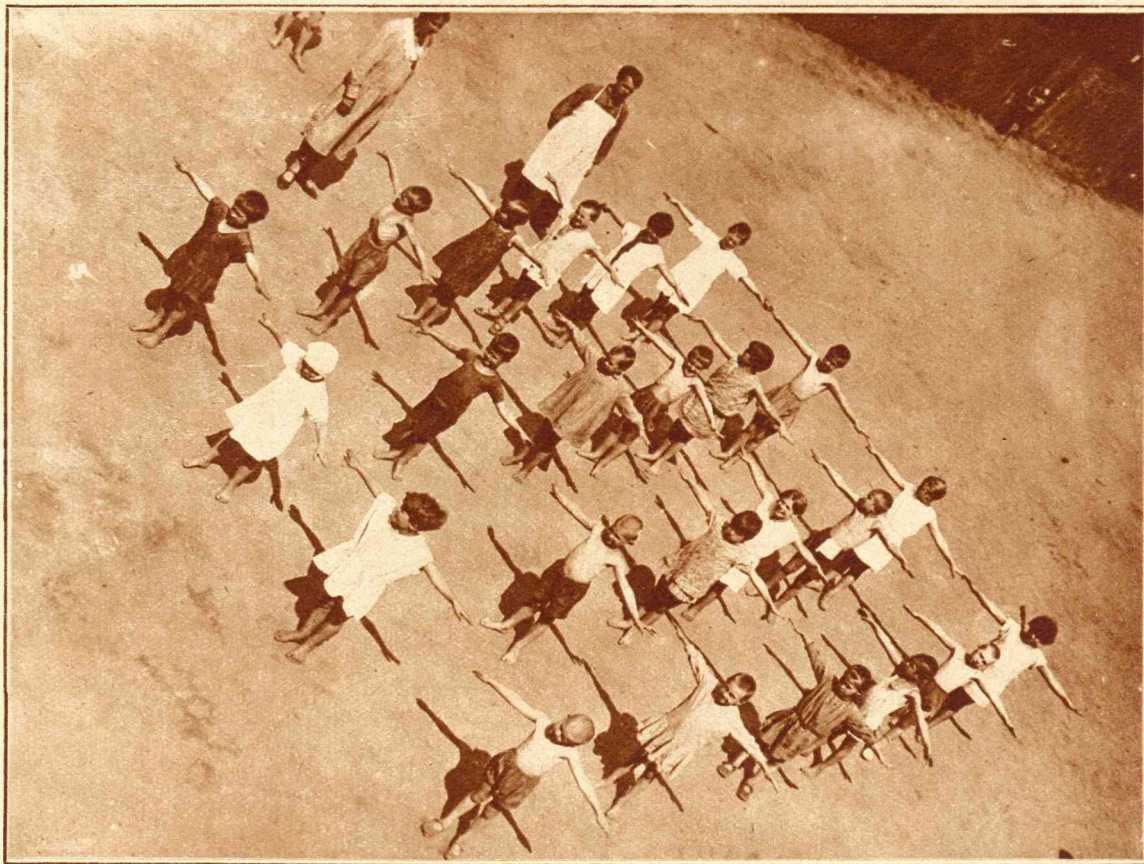
hem zijn nacht zoo onaangenaam mogelijk te maken. Sidderend lag hij onder de dekens, hij durfde geen vin te verroeren, half bewusteloos van angst, wist hij van tijd noch uur af, totdat eindelijk langzamerhand de geluiden minder werden, en toen de torenklok één sloeg, geheel wegstierven.

Slapen kon hij niet meer, hij lag half bewusteloos, half in droomtoestand neer, totdat de morgenschemering het naderen van den nieuwen dag aankondigde. Toen stond hij op, kleepte zich spoedig, nam zijn papieren, die er gelukkig nog lagen, en ging naar beneden, waar hij den waard reeds aantrof.

„O, mijnheer, wat ziet u bleek, u lijkt wel 10 jaar ouder. Ik heb u wel gewaarschuwd, had u toch naar me geluisterd; ze zijn weer bezig geweest natuurlijk?”

„Kerel, zóó'n nacht hoop ik nooit meer mee te maken. Maar vertel me nu eens, wat is dat eigenlijk voor een geschiedenis?”

„Als mijnheer gisteren had willen luisteren, had ik hem misschien al die verschrikkingen kunnen besparen. Maar luister, edele heer, dit is de droeve geschiedenis. Vijfentwintig jaar geleden werd in den eersten kermisnacht — een stormnacht honderd maal verschrikkelijker dan die van heden — op de kamer, waarin u geslapen hebt, een aanzienlijk regeeringspersoon vermoord. Niemand weet, hoe het geschied is, en nooit is de dader gevonden. De schedel was geheel verbrijzeld, de nekwervel gebroken en het hoofd lag in een grooten bloedplas midden in de kamer. En ieder volgend jaar op denzelfden tijd werden van 12 tot 1 uur afgrijse-

Op de binnenplaatsen der Moskousche woningen beoefenen de kinderen der huurders onder toezicht de gymnastiek.

In een gemeenschappelijke bakkerij waar het brood voor alle communisten in het dorp wordt gebakken.

lijke geluiden op de kamer gehoord en degenen, die er dien nacht geslapen hadden verongelukten den daaropvolgenden dag, of stierven een geheimzinnigen dood. Daarom werd in dien nacht de kamer gedurende de laatste jaren nooit meer beslapen en wilde ik u ook gisteren nachtverblijfweigeren, Maar helaas, u waart eigenzinnig, en nu zult u de gevolgen zelf moeten dragen. Ik smee u echter, wees verstandig en gaat u vandaag niet verder. Blijft u hier en neemt u zoo veel mogelijk in acht, misschien is dan aan

het noodlot te ont-
komen!”

„Onmogelijk, man. Ik moet verder en wel onmiddellijk. Al veel te veel tijd heb ik verloren door dien vervloekten storm. Ik had allang op mijn plaats van bestemming moeten en kunnen zijn. Geef mij een ontbijt, zadeld mijn paard, en ik vertrek.”

Zuchtend voldeed de waard aan de bevelen van den vreemdeling en 'n klein uur later stap-

te deze te paard, groette den waard en verdween in vollen galop.

Hij kon ongeveer 5 K.M. gereden hebben, toen zijn paard plotseling inhield, hevig steigerde, zich op de achterpooten half omdraaide en in woeste vaart den weg terugrende, dien zij gekomen waren, zijn berijder, die op een dergelijke manoeuvre niet was voorbereid, afwerpend. Roerloos bleef de ruiter aan den kant van den weg liggen.

Toen de waard eenigen tijd later het paard zonder ruiter langs zijn herberg zag galopperen, maakte hij direct zich gereed om zijn gast van dien nacht te gaan zoeken. Met eenige knechts ging hij op weg en na een uur loopen vonden zij den ongelukkige in zijn bloed badend liggen, *morsdood!*

„Ik dacht het wel,” mompelde de waard zachtjes.

Een huivering voer hem door de leden, toen zij zagen in welken toestand de vreemdeling zich bevond. Zijn hoofd lag in een grooten bloedpals, zijn

schedel was totaal verbrijzeld, de nekwervel gebroken, en in zijn wijd opengesperde, starre oogen was doodsaangst te lezen. Het schuim stond hem op de lippen. Nooit is ontdekt, wat de reden van de schichtigheid van zijn paard is geweest, noch waaraan zijn hevige val te wijten was!

Ook de papieren, welke hij in bewaring had, bevonden zich niet meer op het lijk!!!

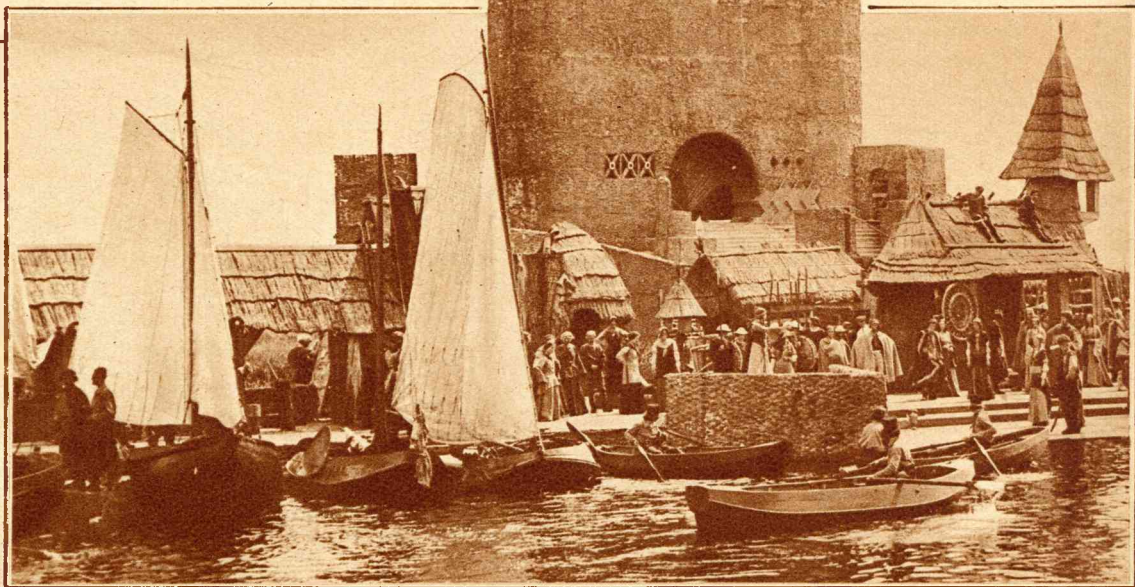
De traditie van de doodenkamer was gehandhaafd!

Gedeelte van een „fabriekskeuken”. In deze instelling zijn ruim zeshonderd personen werkzaam om dagelijks aan de arbeiders van een aantal fabrieken een warmen maaltijd te verstrekken. Per dag worden hier 17000 porties uitgereikt.

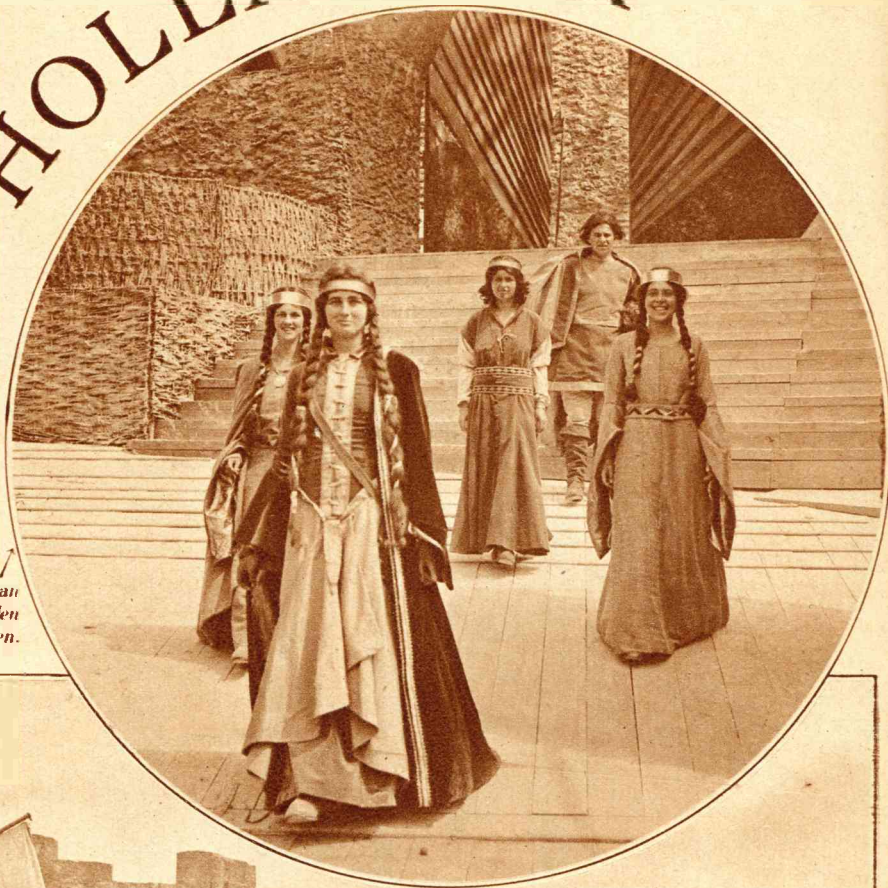

St. Bonifacius zet koers naar de stad Stavoren.

De haven van Stavoren met enkele visschersschepen.

HOLLANDER

Edwarda, vrouwe van Stavoren, te midden van haar hovelingen.

DE VLIEGENDE

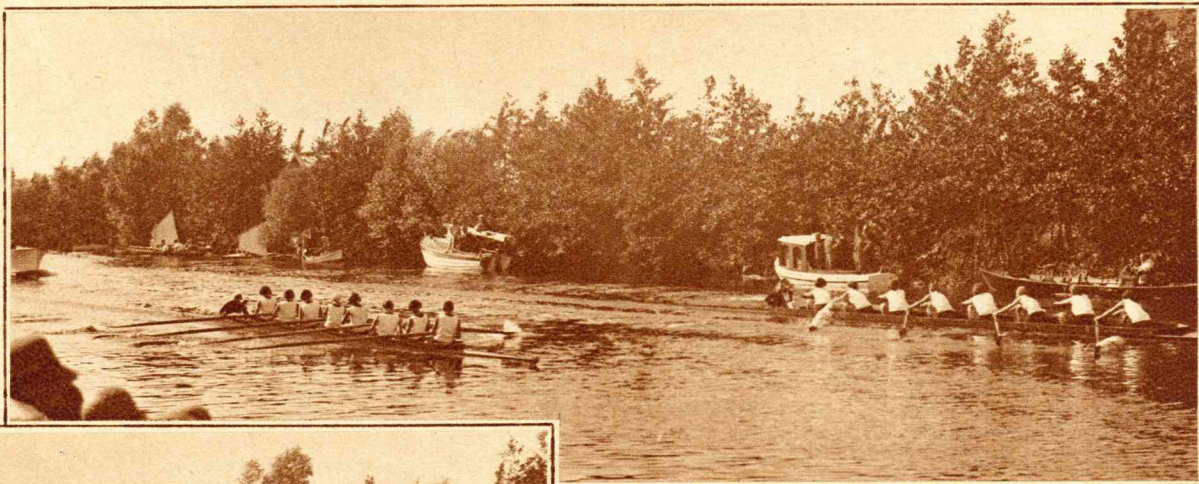
Ter gelegenheid van de feestelijke lustrumviering der Leidsche Studenten werd door hen het tooneelspel „De Vliegende Hollander” op een eiland in de Kagerplas opgevoerd. Het spel, geschreven door den dichter Nijhoff en geregisseerd door Joh. de Meester Jr., behelst de geschiedenis van „Het Vrouwtje van Stavoren”, terwijl er verschillende episoden uit Friesland's geschiedenis zijn ingevlochten. Enkele detailfoto's der merkwaardige opvoering brengen wij hierbij.

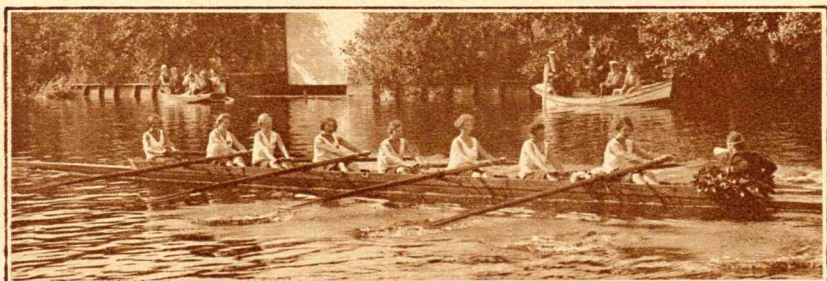
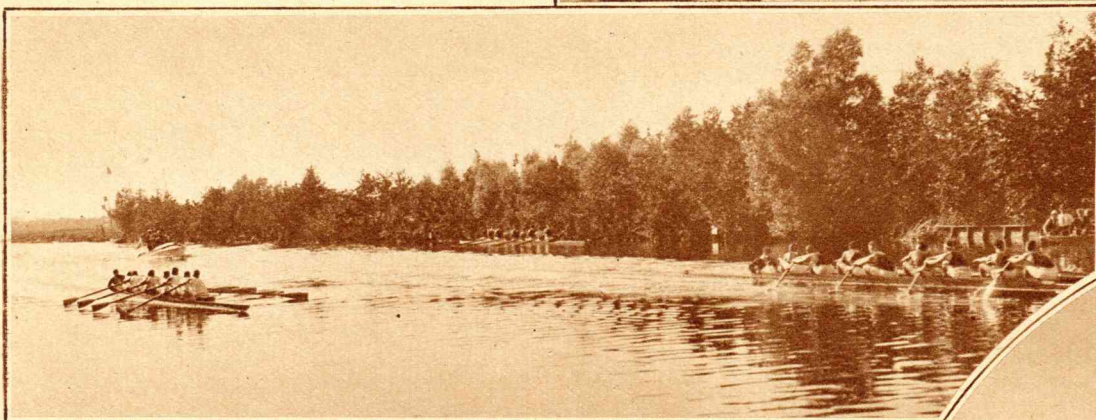
De handelsvloot moet op bevel van Edwarda zee kiezen.

SPORT VAN ZONDAG

De roeiwedstrijden van Njord. De grootste belangstelling bestond voor den strijd der Oude Achten. Op onze foto wint Maas met eenige bootlengten van Laga.

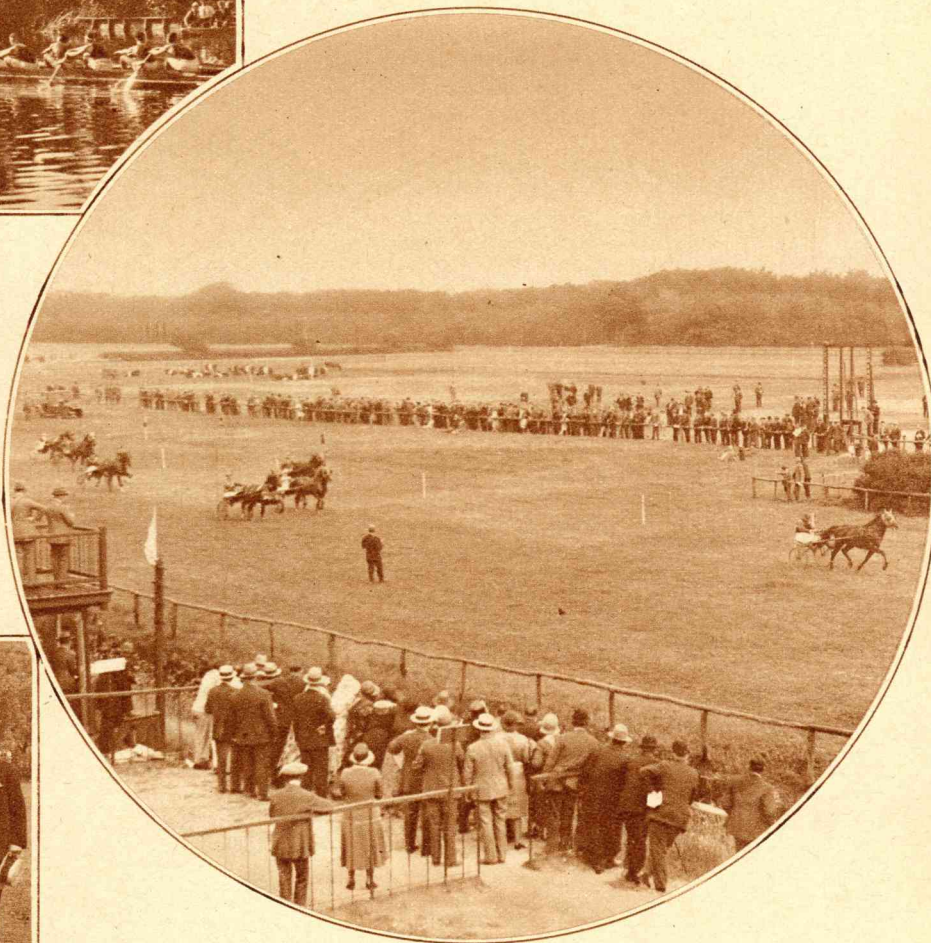
Njord's roeiwedstrijden op het Oegstgeester-kanaal. Kiekje tijdens den strijd der dames-achten. De Vliet en Nereus bekampen elkaar.

De roeiwedstrijden van Njord te Leiden. De dames-acht van De Vliet won de finale na een spannenden strijd tegen Nereus.

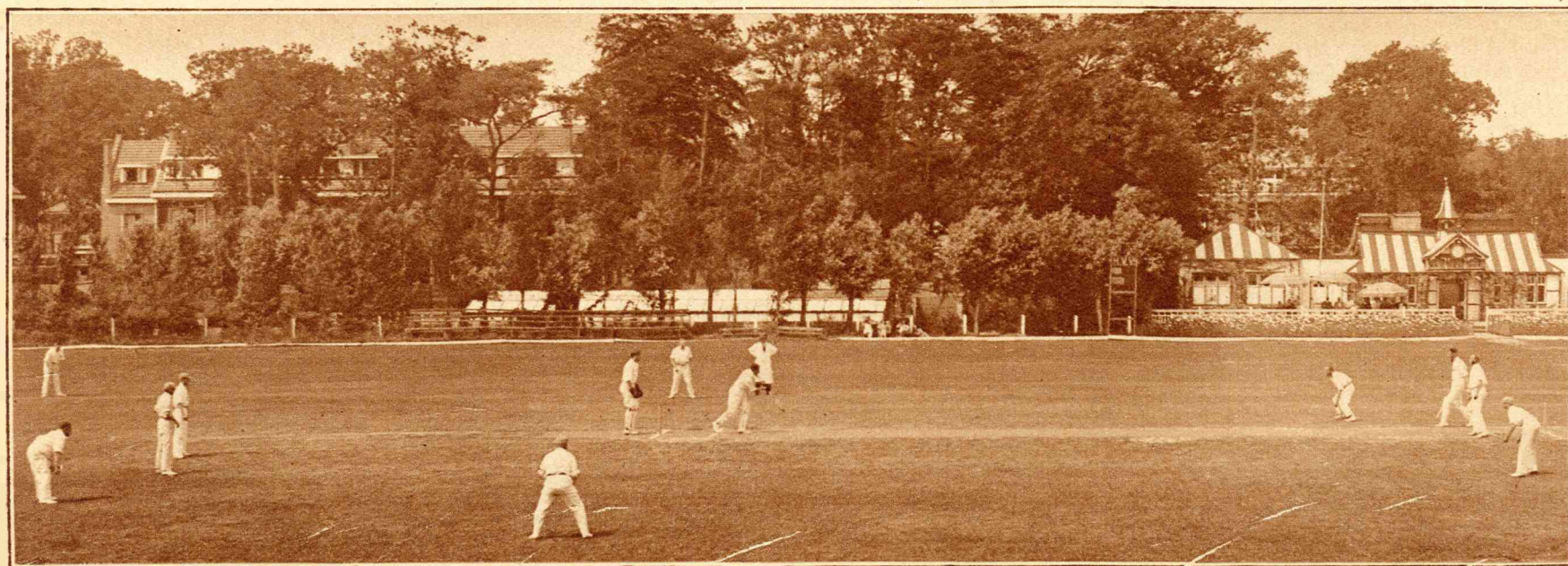

Het vertegenwoordigende elftal van den Haagschen Voetbalbond won Zondag j.l. het Bondentournooi te Rotterdam. Op onze foto de Hage-naars (gestreept shirt) in gezelschap van de Rotterdamsche ploeg.

Fraaie overzichtfoto van de draverijen te Duindigt op Zondag j.l. De belangstelling was zeer bevredigend.

De cricketmatch H.C.C. I—V.V.V. I, door de Hage-naars met groot verschil gewonnen. Spelmoment: J. J. Grootmeijer bowlt op 't Haagsche openingspaar.

Waar is mijn Vader?

De man stapte uit, toen ze aan de remise kwamen, maar de vrouw bleef zitten. Hij en Barney namen een anderen wagen en reden dien naar buiten, en de vrouw ging met hen mee. Ze maakte dezen keer den heelen rondrit mee, naar Wynton en terug tot het eindpunt in de stad. Het werd juist licht toen ze uitstapte, op den hoek van de Day en de First Street.

Toen ik vroeg, of hij het een jonge of een oude vrouw gevonden had, zei hij, dat hij gedacht had van zoo tusschenbeide. Heele jonge en heele oude vrouwen kreeg je nooit bij een nachtrit. Ja, mannen waren er wel eens, die 'n paar keer rondreden 's-nachts, meestal om 'n beetje nuchter te worden, voor ze naar huis gingen. Maar hij had nooit te voren meegemaakt, dat een vrouw het deed.

Ik schreef zijn naam en adres op en dankte hem. De chauffeur volgde, en zijn verhaal was even stellig.

Den vorigen Donderdag 's-avonds had hij een zieke vrouw van een hotel in de stad naar Bellwood moeten rijden. De man van de dame was bij haar, en hij reed langzaam om niet te schokken. 't Was over twaalfen toen hij van het huis wegreed en terugging naar huis. Op 'n hoek — de namen van de straten wist hij niet — riep een vrouw hem aan en vroeg, of hij in Bellwood hoorde, of dat hij naar de stad ging. Ze had den laatsten trein gemist. Hij vertelde dat hij naar de stad ging, en toen zei ze, dat hij haar rijden kon, en wees hem, waar hij op haar moest wachten, bij een smal weggetje aan de hoofdstraat.

„Het duurde een uur,” zoo besloot hij, „eer ze kwam; ik was in slaap gesukkeld, anders was ik alleen teruggereden. Omstreeks half twee kwam ze eraan, en er was een heer bij haar. Hij zette haar in den wagen en ik reed haar naar de stad. Toen ik in de krant las, dat er dien nacht een dame uit Bellwood was verdwenen, dacht ik direct, dat het mijn vrachtje was.”

„Zou je den man weer herkennen?”

„Zijn stem wel denk ik, meneer; ik kon niet veel zien; hij droeg een slappen hoed en had een soort reistasch bij zich.”

„Wat zei hij tegen de vrouw?” vroeg ik.

„Hij zei niet veel. Toen hij 't portier dicht deed, zei hij: „U hebt mij in een leelijk parket gebracht”, of zooiets.”

„Was het een jonge of een oude vrouw,” vroeg ik weer. Ditmaal kreeg ik een heel stellig antwoord.

„Jong,” zei hij, „slank en kwiek; in het zwart gekleed, met een zwarte voile. En 'n zachte stem. Ze stapte uit op Market Square, en ik heb zoo'n idee, dat ze daar 'n stadstram gepakt heeft.”

„Ik denk niet, dat het miss Maitland geweest is,” zei ik. „Die was over de zestig — en bovendien, ik geloof niet, dat zij die richting uit gegaan zou zijn. Maar 't is toch wel de moeite waard om eens na te gaan. Nog iets?”

Hij frommelde in zijn zak, en bracht een klein zwart voorwerp te voorschijn, dat hij mij overhandigde. Het was 'n klein portemonnaietje uit een leeren handtasch.

„Dit heeft ze in den auto verloren, meneer,” zei hij. „Ik nam 't mee naar huis voor m'n vrouw — ik wist niet, waar ik er anders mee naar toe moest. Er zat geen geld in — alleen dat stukje papier.”

Ik deed het beursje open en haalde er een klein wit kaartje uit, onbedrukt. Met potlood stond er op geschreven: 11 22 C.

ZEVENTIENDE HOOFDSTUK

ZIJN TWEDE VROUW

Toen de chauffeur weg was, ging ik zitten overdenken, wat ik gehoord had. Zooals ik al meer malen gezegd heb in den loop van dit verhaal — ik heb niet veel fantasie. Bovendien had ik, door langdurige ondervinding met getuigen voor de rechtbank, geleerd, dat men niet te veel waarde moet

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

hechten aan de waarnemingen van gewone menschen. Het feit alleen reeds, dat twee mannen verzekerden, dat ze dien nacht een eenzame vrouw van Bellwood naar de stad hadden gereden, maakte het twijfelachtig, of wel één van beiden de vermiste vrouw had gezien.

Van de twee verhalen klonk dat van den chauffeur het waarschijnlijkst, in verband met miss Jane althans. Dat zij, met haar kinderlijke natuur, haar vreesachtigheid, haar bangheid voor 't donker,

Professor Priem Pruttelt:

(In het museum).

„Ik ben verkeerd... ik moet moderne kunst hebben”.

vrijwillig den afstand van drie mijlen naar Wynton zou hebben afgelegd, en zich toen in den doolhof der binnenstad zou hebben gewaagd, was bijna niet aan te nemen. Bovendien klopte die uitleg niet met de bloedsporen, of met het feit dat zij, zoover we konden nagaan, in haar nachtgewaad vertrokken was.

Maar toch — zij had dien nacht het dorp verlaten, in een voertuig of te voet. Als de chauffeur zich echter niet in den tijd vergiste, kwam de taxi niet in aanmerking — hij zei, dat de vrouw om half twee was ingestapt. Het was tusschen half twee en kwart voor tweeën, dat Margery de voetstappen op den zolder had gehoord.

Ik meen, dat dien dag voor het eerst de mogelijkheid bij mij opkwam, dat miss Jane niet overvallen, beroofd of gewond was: dat ze vrijwillig het huis had verlaten, gedreven door een krachtige gemoedsbeweging. Maar als ze zoo gehandeld had, waarom dan? Het geval bleef even geheimzinnig, al werd het ontdaan van die griezige details. Ik overdacht al wat ik van de vermiste vrouw wist, maar niets gaf me eenig vermoeden. Er was een kleine kans dat zij, als ze vrijwillig gegaan was, de kranten zou lezen en ons zou laten weten, waar ze was.

Bij mijn verzameling bewijsstukken voegde ik nu het beursje met zijn inhoud. De geheime la van mijn bureau bevatte nu, behalve dat portemonnaietje, het papier met 11 22, dat op Fleming's kussen was gespeld geweest; eenzelfde voorwerp, gevonden boven den schoorsteenmantel van miss Jane; de parel, die ik op den vloer van de kast had gevonden; en het vergif en de kogel, die Burton mij gegeven had. Voegde ik daarbij de nog gevoelige plek op mijn hoofd, waar Wardrop me bijna gedood had met een stoel, en een blauwen enkel, die nu gele vlekken kreeg, van mijn val door het diengat, dan bedroeg het aantal tastbare herinneringen aan het dubbele mysterie acht stuks.

Ik was niet trotsch op de rol, die ik gespeeld had. Tot nu toe, zoo scheen het mij toe, had ik blunders gemaakt, waar maar een blunder mogelijk was. Ik was over stoelen en in een koker gevallen; ik was een half uur te laat gekomen om Allan Fleming te redden; ik had wakker gezeten, en miss Jane onder mijn handen weg uit huis laten gaan. Ten laatste — en dat was misschien het ergste — ik had vijf-en-dertig jaar gewacht om de ware vrouw te vinden, en toen ik haar vond, had een ander haar reeds gewonnen. Ik zat in den put, dien dag, toen Burton kwam. Hij stapte vroolijk het kantoor in en presenteerde miss Grant een amandelbroodje, netjes in vetvrij papier gewikkeld. Toen kwam hij in mijn kamer en deed de deur achter zich dicht.

„Weg van hier, booze zorg!” riep hij uit, toen hij mijn droefgeestig uiterlijk en de souvenirs op mijn bureau zag. „Hoofd omhoog en lachen, mijn vriend.” Hij hield zijn handen op den rug.

„Doe niet zoo gek,” snauwde ik. „Als ik zin heb, zal ik grijnzen, eerder niet.”

„Grijns, zeg ik,” zei hij, en hij zette iets voor mij op de schrijftafel. Het was een Russisch-leeren tasch.

„De leeren tasch,” wees hij trotsch.

„Hoe kom je daar aan?” riep ik uit, ongelooft.

Burton morrelde aan het slot, terwijl hij antwoordde: „Is gevonden in Boston,” zei hij. „Hoe krijg je zoo'n ding eigenlijk open?”

De tasch was niet gesloten en ik had 'm in een minuut open. Zooals ik verwacht had, was hij leeg.

„Dan..... heeft Wardrop misschien de waarheid gezegd,” riep ik uit. „Wacht — Burton, hij is beroofd door die vrouw in de taxi, en hij kan niet over haar spreken met het oog op miss Fleming! Het schepsel heeft een aardigen slag geslagen.”

Ik vertelde hem toen van de twee vrouwen, die Bellwood verlaten hadden in den nacht van miss Jane's verdwijning, en toonde hem het beursje en wat er in zat. De C leek hem even raadselachtig als mij. „Het kan van alles beteekenen,” zei hij, terwijl hij het teruggaf, „van een boek, hoofdstuk en vers in den Bijbel af tot en met een recept voor rheumatiek. Over die dame in de taxi geloof ik, dat je gelijk hebt,” ging hij voort, de tasch van binnen bekijkend, waar de naam Wardrop, met letters van inkt, genoeg zei. „Natuurlijk hebben we alleen Wardrop's eigen bewering, dat hij de tasch mee naar Bellwood gebracht heeft. Als we dat aannemen, mogen we ook de rest aannemen: dat hij beroofd werd, dat de dief de tasch leeghaalde, en haar toen naar Boston bracht of stuurde.”

„Maar hoe kom jij aan 't ding?”

„Puur toeval. Er zijn den laatsten tijd een massa bagage-dieven aan den gang geweest in de oostelijke steden, vooral Boston. Volgens de politie gingen ze zóó te werk: een van hen, de chef van de bende, gekleed als stationskruier, nam een karretje, en ging de dépôts binnen, om naar de bagage te kijken. Hij onthield een stel nummers, ging weg en maakte valsche reçu's, en pikte zoo de dingen in, waar hij idee in had. Die bracht hij dan

naar z'n hoofdkwartier, en daar haalden ze de koffers leeg. De politie kreeg ze in de gaten, deed er een inval en vond, onder andere, onze Russisch-leeren tasch. Die werd teruggezonden, leeg, naar 't adres, dat erin stond, in Bellwood."

"In Bellwood? Maar hoe..."

"Hij kwam, terwijl ik zat te lunchen met miss Letitia," zei hij luchtig, "we kunnen 't wat best samen vinden. Maar ik wou wel eens weten," ging hij voort, zonder op mijn verbazing te letten, "waar de honderdduizend zijn!"

"Zoek de vrouw!"

"Heb je wel eens gehoord van Anderson, den zenuw-specialist?" vroeg hij, met ontzag in zijn stem.

"Ik heb al aan hem gedacht," antwoordde ik, "als we Wardrop daarheen konden krijgen, onder 't een of ander voorwendsel, dan zou Anderson er in tien minuten, met zijn instrumenten en experimentele psychologie, alles uitkrijgen, wat Wardrop ooit vergeten heeft."

"We gaan er heen — op één voorwaarde," zei Burton, klaar om te vertrekken. "Ik neem op me, Wardrop te halen en hem morgen om twee uur er heen te slepen, als je me één ding belooft: als Anderson me straks aankijkt, en ik er slaperig begin uit te zien en over mijn verleden begint te vertellen, dan moet je me bij m'n oorleltje nemen en me zachtjes naar huis brengen."

"Afgesproken," zei ik, en Burton ging.

De terugkeer van de tasch was het eerste van een reeks verbazingwekkende feiten, die zich dien dag en den volgende nacht voordeden. Hawes, die van het heele gedoe maar weinig begreep, en 't er lang niet mee eens was, kwam dien middag zoo ver, dat hij zich, met een woedend gezicht, in zijn eigen kamer opsloot. Volgens zijn opvatting was een zaak, waar niets aan te verdienen viel, een slechte zaak. Om vier uur zoowat, toen ik mij verborgen hield voor de menigte in het buitenkantoor, en miss Grant liet aantekenen, waar en wanneer ze een klein oud dametje, waarschijnlijk niet goed wijs, over straat hadden zien lopen, kwam er een vrouw, die zich niet wilde laten afschepen.

"Jongedame," hoorde ik haar zeggen, miss Grant toesprekend, "t is best mogelijk, dat hij met belangrijke zaken bezig is, maar de mijne zijn nog 'n beetje belangrijker."

Ik deed mijn deur open en liet haar binnen. Ze was een vrouw van middelbare grootte, stemmig gekleed, en tamelijk knap. Mijn eerste indruk van haar was gunstig; ze bewoog zich met een zekere waardigheid, en ze vertoonde geen lintjes, krulletjes of verf. Nu ben ik niet meer zoo onnoozel: De vrouw, wier woorden zwaar voor me wegen, zegt, dat de nette vrouwen zich tegenwoordig evenveel opsieren als de twijfelachtige.

Hoe 't ook zij, de illusie verdween, zoodra zij begon te spreken. Haar stem was zwaar, schor, eentonig. Ze stiet ermee als met een wapen: ik overdrijf niet als ik zeg, dat de schrik van haar stem mij het eerste oogenblik meer trof, dan de mededeeling, die ze mij deed.

"Ik ben mevrouw Allan Fleming," zei ze uitdagend.

"U neemt me niet kwalijk," zei ik, na een minuut, "u bedoelt... den Allan Fleming, die pas overleden is?"

Zij knikte. Ik kon zien, dat ze op dat oogenblik niet in staat was te spreken. Zij had al haar moed verzameld voor dit gesprek, maar klaarblijkelijk werd een ongeveinsd verdriet haar te machtig. Ze zocht haar zakdoek, en haar keel kropste van de zenuwen. Ik merkte nu ook op, dat ze in den rouw was.

"Moet ik daaruit begrijpen," vroeg ik ongeloovig, "dat meneer Fleming voor de tweede maal getrouwd was?"

"We zijn drie jaar geleden getrouwd, in Plattsburg. Ik ben gisteravond hierheen gekomen. Ik... ik kon niet eerder weg."

"Weet miss Fleming van dit tweede huwelijk?"

"Nee. Niemand weet ervan. Ik heb heel wat door moeten maken, meneer Knox. 't Is een heel ding voor een vrouw, als de menschen over haar praten, terwijl ze toch recht heeft op een eervolle positie..."

"Ik veronderstel," waagde ik te zeggen, "dat u, als de zaken zoo staan, komt in verband met de nalatenschap?"

"Nalatenschap?" Er lag verontwaardiging in

haar toon. "Ik zal natuurlijk aannemen, wat me toekomt, als u dat bedoelt — en 't zal heusch niet veel zijn. Nee, ik kom om te vragen, wat dat toch moet met al die praatjes, dat Allan Fleming zich voor 't hoofd heeft geschoten."

"Dus u denkt, dat hij dat niet gedaan heeft?"

"Ik wéét, dat hij dat niet gedaan heeft," zei ze met overtuiging. "En dat niet alleen — ik weet, wie 't gedaan heeft. Schwartz — Henry Schwartz."

"Schwartz! Maar hoe..."

"U kent Schwartz niet," zei ze bitter. "Ik ben met hem verloofd geweest, vijftien jaar geleden al. In dien tijd had hij een herberg op de Fifth Ward, in Plattsburg. Het volgende jaar was hij wethouder. Ik had toen nooit kunnen denken, dat ik hem nog eens in een automobiel zou zien rijden. Of-

Nog enkele Weken...

*Nog enkele weken slechts resten ons maar,
Dan begint meer de groote parade,
En daarom zing ik u, al is het wat vroeg,
Hieronder mijn badplaatsballade!
Nog enkele weken en 't rustige strand
Is weer door de menschen „veroverd”.
En van een verrukkelijk brokje natuur
Wordt dan een soort kermis getooverd.*

*Nog enkele weken en 't heerlijke strand,
Voor kort nog zoo stil en verlaten,
Daar hakt en daar graaft de prozaische mensch
Ontzaglijke kuilen en gaten.
Daar plaatst men de tenten in rijen aaneen,
Daar legt men een plank voor het loopen.
Daar zet men nu stoelen en tafeltjes neer...
't Publiek moet toch ijs kunnen koopen.*

*Nog enkele weken, dan is, zoo men 't noemt
Het „hoogseizoen” eind'lijk gekomen,
En komen de menschen, zelf golven gelijk.
Bij duizenden 't strand oerstroomen.
Verdwenen zijn dan de natuurlijke tooi,
Verdwenen de zuivere geuren,
En over het strand hangt een smerige lucht
Van vieze-goedkoopse odeuren!*

*En gaan we na afloop dan eind'lijk naar huis
't Seizoen met een „knal-fuif” besloten:
Dan slaken we kreten, hoe fijn het wel was,
Hoe heerlijk we hebben genoten!
Die goudlijke zee, en dat heerlijke strand,
Moe hebben we 't alles bewonderd,
Maar... meer nog... japonnetjes, hoedjes en zoo.
Daarop wed ik één tegen honderd!*

GUUS BETLEM Jr.

schoon hij geld genoeg verdiende — Henry Schwartz is een echte geldjager. In de politiek was 't hem óók alleen maar om geld te doen."

"En u hebt met hem gebroken?"

"Een schoft was ie," zei ze verachtelijk. "Hij heeft me daarna herhaaldelijk opnieuw gevraagd, maar ik heb hem gezegd, dat ik liever naar 't kerkhof ging. Ik huurde een groot huis, en verhuurde de kamers weer voor kantoren. Meneer Fleming had er daar ook een van — en drie jaar geleden zijn we getrouwd. Hij en Schwartz werkten samen, maar ze konden elkaar niet uitstaan."

"Schwartz?" peinsde ik. "Weet u misschien ook, of senator Schwartz in Plattsburg was op den avond van den moord... van meneer Fleming's dood?"

"Hij was hier in Manchester."

"En had hij meneer Fleming wel eens bedreigd?"

"Hij heeft gezegd, dat hij hem vermoorden zou, op den dag dat we trouwden. Hij heeft hem twee maal gestoken — maar niet diep genoeg."

Ik zag haar aan met verwondering. Voor deze vrouw, niet bizonder aantrekkelijk, hadden twee mannen alles gerisikeerd en was er één gestorven — als ze waarheid sprak.

"Ik kan alles bewijzen, wat ik zeg," vervolgde ze. "Ik heb brieven van meneer Fleming, waarin hij zegt, wat ik doen moest, als hij doodgeschoten werd. Ik heb papieren — gezegelde overeenkomsten — die Schwartz in de gevangenis kunnen helpen — dat is te zeggen," zei ze met een glimlachje, "ik had ze. Meneer Fleming heeft ze weggehaald."

"Bent u niet bang voor uzelf?" vroeg ik.

"Ja, ik ben bang — dat hij me weer ten huwelijk zal vragen. Hij zou genieten, als ik me op genade of ongenade aan hem overleverde."

"Maar hij kan u nooit dwingen," zei ik.

"In zekeren zin wel," Zij huiverde, en ik begreep, dat ze mij niet alles vertelde. Meer kwam ik echter niet van haar te weten. Fleming was doodgeschoten. Schwartz was in de stad geweest voor de Leenbank. Hij had Fleming vroeger bedreigd, maar in de politiek werkten ze eendrachtig samen. Schwartz kende de Witte Kat. Dat was alles.

Vóór ze wegging, liet ze nog iets uit, dat ik niet geweten had.

"Ik heb in de politiek heel wat achter de schermen gekeken," zei ze, terwijl ze opstond, "ik heb den staat in mootjes zien snijden bij de roastbeef en de stukken rond zien dienen bij 't dessert, en over die Witte Kat kan ik wat vertellen, dat ongeveer niemand weet. Er is een achtertrap naar een van de bovenkamers, achter een afgesloten deur. Die komt beneden uit op een zij-ingang, die zoogenaamd nooit gebruikt wordt. Er zijn maar een paar menschen, die 't weten. Henry Butler is dood gevonden onder aan die trap."

"Zelfmoord, is 't niet?"

"Dat beweert de politie," zei ze, met haar harden glimlach, "dan zijn ze er verder af."

Zij schreef een adres op een kaartje en gaf mij dit.

"Een oogenblik," zei ik, toen ze op 't punt stond te gaan. "Hebt u meneer Fleming wel eens hooren spreken over de dames Maitland?"

"Dat waren... de zusters van zijn eerste vrouw. Nee, hij sprak nooit over ze, maar ik geloof, dat hij, even vóórdat hij uit Plattsburg wegging, geprobeerd heeft, geld van ze te leenen."

"En dat lukte niet?"

"De oudste telegrafeerde, dat ze niet aan collecten deed," zei ze, even lachend.

"Ik had nog iets," zei ik. "Hebt u wel eens gehoord van het getal 11 22?"

"Nee... eh... of ja," zei ze. "Dat is het nummer van mijn huis."

Het klonk nogal belachelijk, vond ik, toen ze weg was, en ik bleef er een poosje over zitten denken. Als het geheimzinnige getal niets anders beteekende dan het adres van deze heel gewone vrouw dan — dan kon haar verhaal over Schwartz best waar zijn. Maar ik kon 't er toch niet mee eens zijn, en ik kon me ook niet voorstellen, dat Schwartz, met zijn omvangrijke deftige figuur, rond zou sluipen om vodes papier op kussens te spelen.

Het zou beter rijmen met den moed en de harts-tochtelijkheid van zoo'n man, zijn tegenstander dood te schieten in een hall van het regeeringsgebouw, of op straat, er op rekenend, door zijn invloed buiten schot te blijven. Toen voor het eerst schoot het mij te binnen, dat er iets echt vrouwelijks lag in die wraak met getallen, waardoor de doode zich zooveel angst had laten aanjagen.

Ik vroeg mij af, of mevrouw Fleming mij het grootste deel van de waarheid had meegedeeld, of alleen zooveel als zij kwijt wou zijn.

Dien nacht kwamen wij in het vreedzaamste oord dat ik ooit gekend heb, Fred's huis, voor een nieuw onverklaarbaar feit te staan, een feit, dat ons allen met een stel geschokte zenuwen en vreesachtig-luisterende ooren deed zitten.

ACHTTIENDE HOOFDSTUK

EDITH'S NICHT

Fred's huis zou Margery dien nacht voor het laatst herbergen. Edith had haar zoo lang mogelijk gehouden, maar het meisje meende, dat haar plaats bij miss Letitia was. Edith vond het erg verdrietig.

"Ik weet niet, wat ik beginnen moet, als je weg bent," zei ze dien avond, toen we allen bij elkaar zaten in de bibliotheek, waar in den haard een houtvuur brandde, meer voor het licht en de gezelligheid dan om de warmte. Margery zat voor den haard, en terwijl de anderen praatten, zweeg zij bijna voortdurend en zat maar in de vlammen te kijken.

Het was koud en regenachtig Mei-weer, Fred had juist een gedicht voorgelezen, dat hij pas voltooid had, en geen notitie genomen van mijn aanmerkingen, maar de bewondering van Edith als vanzelfsprekend aanvaard. (Wordt voortgezet)

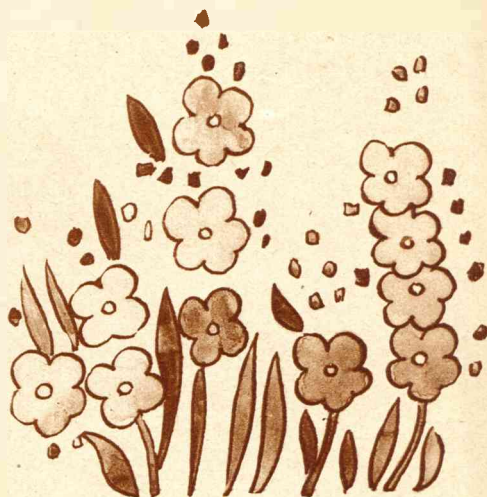
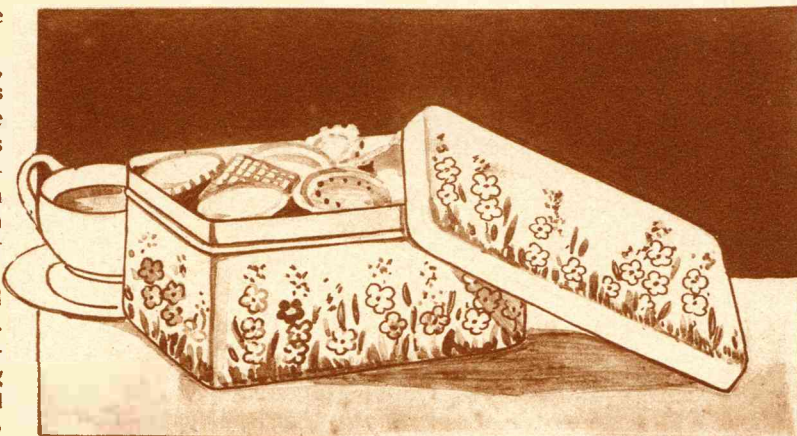
VROUWENLEVEN

Een met Bloemen beschilderde Biscuitdoos

Deze mooie biscuitdoos is versierd met roze, roode, blauwe en mauve bloemen.

Iedere blikken doos, mits onbeschadigd, kan hiervoor gebruikt worden, en zelfs niet alleen het model trommel op onze afbeelding, maar ook b.v. 'n ronde doos is zeer geschikt. De bloemen op 't voorbeeld zijn op ware grootte geteekend en kunnen op de reeds veel besproken manier met behulp van carbonpapier overgezet worden.

We schilderen de blikken trommel eerst met olie-verf in een goud-gele tint. Emaille-verf is hiervoor bij uitnemendheid geschikt, omdat deze vlug droog en hard wordt. Eerst als de verf goed droog is zetten we de bloemen over. Op

de trommel zelf komen ze rondom als uit den bodem opstijgend en op het deksel van één kant.

De eerste drie bloemen worden blauw, daarnaast, de drie bloemen boven elkaar, rose; rood, het eene bloempje en de volgende vier boven elkaar worden mauve. Alle bloemen krijgen een geel hartje, de kleine blaadjes zijn lichtgroen en de grootere bladen worden donkerder groen. Het blik zelf kan ook een crème ondergrond krijgen. Voor de bloempjes gebruiken we kleine potjes Ripolin van 15 ct. en een gewoon penseeltje. Het motief is zoo eenvoudig, dat iedereen het kan schilderen, en de vroolijke trommel zal ieders bewondering afdwingen.

ELEGANTE TOILETJES VOOR HET BEGIN VAN DEN ZOMER.

5579. Smaakvol japonnetje van bedrukt zijden voile. Het rokdeel bestaat uit een 2-tal klokvolants. Het corsage heeft een schouderstuk en is van voren met een coquet strikje gegarneerd.

5543. Praktisch complet, bestaande uit: mantel van blauw charmelaine met klokkend onderstuk en japon van blauw grijs tricot-tweed met stiksel gegarneerd.

5602. Chic zomertoilet van bedrukte zijde. De 2 klokvolants welke het rokje vormen zijn boogvormig aangezet en van achter langer dan van voren. Mouwgarneering en groote kraag (met slippen) van bijpassende effen zijde.

**GEEF UW
OUDE MESSEN
NIEUWEN GLANS**

Vim maakt messen, die dof en vuil zijn geworden door vet en zuurvlekken, weer als nieuw. Gebruik Vim overal in huis.

VIM.

Bij Sport en Spel

zullen een paar druppels Eau de Cologne Boldoot U heerlijk verfrissen, vermoeidheid verdrijven en Uwe energie verhoogen. De wonderlijk opwekkende kracht van Eau de Cologne Boldoot zal U helpen Uw beste spel te toonen.

Op elke flacon moet de naam Boldoot staan!

Boldoot's „Imperiale” is Eau de Cologne van het hoogste gehalte en geldt van oudsen overal als standaard-kwaliteit voor de allerbeste.

	Imperiale	Veritable
Monopole Flacon	fl. 3.25	fl. 1.85
Heele Kropflacon	.. 2.30	.. 1.25
Halve Kropflacon	.. 1.30	.. 0.75

Geniet meer van Uw spel door

Eau de Cologne Boldoot

Een praatje over slankheid.

— Stel je voor, Isabel, maar een experiment van drie weken — ik was namelijk ongelooflijk, begrijp je.... en nu moet mijn Patou-japon al een paar centimeters ingenomen worden.

— Is het heusch?.... en je hebt niets vervelends gevoeld zooals b.v. bij een schraal diët, waar men zoo'n „leeg gevoel” in de maag heeft?

— Neen, heelemaal niet. Integendeel — ik heb nooit een prettiger gevoel gehad. Jij moest het ook eens probeeren.

— Ja, warempel, ik doe het. En ik begin vandaag nog. Hoe heeten die pastilles ook nog weer?

— *Facil*-pastilles. Lieve kind, vergeet nu dien naam niet — *Facil* — en kijk na, dat er ook *Facil* op staat. Ze zijn te krijgen in de apotheken en drogisterijen à f 3.— per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken — en niemand behoeft er iets van te weten, voor je je aan je omgeving presenteert als *de slanke*.

ONZE 3 VOORDEELEN

DE BESTE RADIO F15.- PER MAAND 2 JAAR SERVICE

Het is Uw voordeel niet is de Philips Standaard bieden wij U. Twee jaar lang zorgen wij voor onze rekening en risico, dat Uw Radio onberispelijk werkt. Durft U zich met deze drie voordeelen die WIJ U bieden, nog langer het genot van Radio te onzeggen? Haal Radio in Uw huis!

EEN HEELE WEEK GRATIS OP PROEF

zonder verplichting tot koopen. Ook voor het plaatsen van antennes worden in geen geval kosten berekend. Geen huis zonder radio.

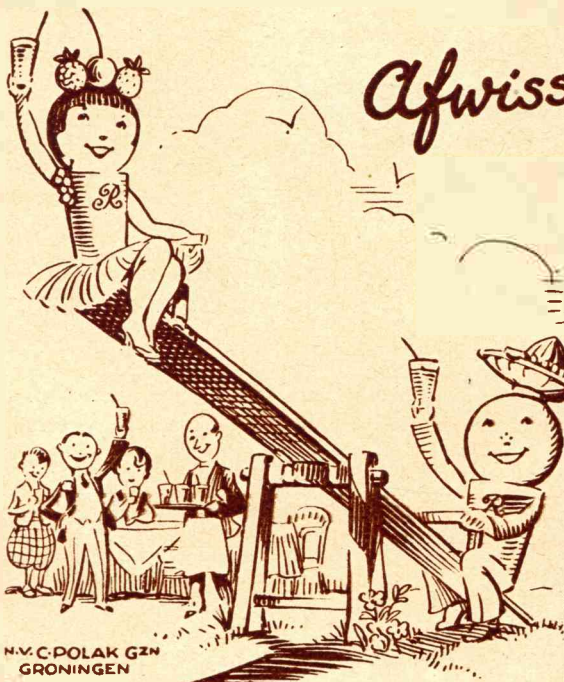
NEDERLANDSCHE GRAMOPHOON CENTRALE

ZOUTMANSTRAAT 13-15
TELEF. 36631, DEN HAAG

CATHARIJNESINGEL 18
TELEFOON 11520, UTRECHT

OEGSTGEEST heeft zich steeds verder ontwikkeld als het forensendorp van Leiden. En met hoeveel recht, dat bewijst dit welige kijkje in de Prins Hendriklaan.

Afwisseling moet 'r zijn!

*Drinkt Ranja, uit volrijpe
sinaasappels, frisch en geurig,
maar tracteer U ook eens op
Rojo, „Het zusje van Ranja”,
bereid uit de fijnste
vruchtensmaken.*

VRAAGT
**Ranja
en Rojo**

HET ZUSJE VAN RANJA

N.V. C. POLAK GZ
GRONINGEN

maár.... U moet op het echte merk letten!

Adverteeren is... bekend blijven!

**U merkt het niet,
maar Uw omgeving
merkt het wel.**

Te sterke transpiratie onder de armen is de oorzaak van de „odor” die van sommige menschen uitgaat. Deze lucht, dikwijls zeer onaangenaam, is voor de betrokken persoon niet merkbaar. Anders is het echter met de omgeving. U heeft het zeker reeds bij ondervinding opgemerkt.

Waarom echter zoudt U onder de vrees lijden, dat U anderen onaangenaam opvalt, waar U met Trannosan, naar het recept van Prof. Dr. Polland, deze lucht onmiddellijk kunt wegnemen en de zweetklieren langzaam tot normale functie kunt terugbrengen. Reeds de eerste toepassingen brengen succes.

U kunt, zonder eenige kosten voor U, 'n proef er mede nemen. Zend ons dezen bon met nauwkeurige vermelding van naam en adres.

Lijders aan
transpireerende
voeten vragen
toezending van
prospectus „V”
over Trannosan
tegen voetweel.

N.V. Drogerijen Maatschappij
Schiekade 104 — Rotterdam

Ik verzoek om gratis toezending van het benodigde voor een proefneming met Trannosan tegen transpiratie onder de armen. Dit verzoek verplicht mij tot niets.

Naam

Adres

Knip den bon nog heden uit. U kunt hem desgewenscht als drukwerk verzenden.

Trannosan Tegen Transpiratie

Dr. H. NANNING'S
**Zetpillen tegen
Aambeien**

werken pijnstillend en genezen
in korten tijd de ontstoken
slijmvliezen. De

maakt het inbrengen zeer gemakkelijk. Verkrijgbaar bij alle
Apothekers en Drogisten à
f 1.75 per doosje van 12 stuks.

**FEEST-
ARTIKELLEN**

voor elke gelegenheid

KLAASSEN

Prinsestraat 4

Tel. 13324

SEINPOST-THEATER
SCHEVENINGEN — TELEF. 53718, 53719

HOOGVERRAAD

(met Iwan Mosjoukine)

BON voor de Lezers van 's-Gravenhage in Beeld

met bijbetaling van f 0.40 per persoon voor Sted. bel., enz.

Geldig: Dagelijks, behalve Zondag

Plaatsbespreking dagelijks van 11—4 uur à f 0.10 per plaats, ook daags tevoren

AAMBEIEN

In- en uitwendige, zoowel bloeddende als blinde aambeien worden spoedig en zeker genezen door de Aambeienzalf van Apotheek BOOM. Het jeuken bedaarft spoedig.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 p. potje.

Een benijdenswaardig teint.

De huid heeft twee en een half miljoen poriën, welke in verbinding staan met kliertjes, die in de onderste lagen der huid gelegen zijn. Wanneer de poriën verstopt zijn, raken de kliertjes ontstoken, waardoor puistjes, vetworpjes en uitgezette poriën ontstaan. Zeep en water zijn niet bij machte door de opperhuid heen te dringen. Wat U dan noodig hebt is zuurstof, het meest reinigende, heilende en antiseptische middel der natuur. Radox bevat meer zuurstof, dan eenig ander middel en een Radox-behandeling voor vetworpjes is buitengewoon gemakkelijk en doeltreffend. Zij wordt volledig beschreven in den hieronder volgende brief van een enthousiaste gebruiker:

„Na Radox slechts enkele malen gebruikt te hebben, zijn de vetworpjes, die ik sinds jaren had, verdwenen. Ik had er verschrikkelijk veel last van gedurende 7 jaar. Op 'n zachtst gezegd was het zeer onaangenaam. Vetworpjes zijn een zeer leelijke ontsiering, want het gezicht ziet er uit alsof het bezaaid is met kleine roetlekjes. Een maand geleden kocht ik een pakje Radox en gebruikte het op de volgende manier: ik loste een theelepel Radox op in een kop heel water, sponste hiermee mijn gezicht goed af gedurende eenige minuten. Speciaal mijn neus en kin, die heel erg waren. Daarna droogde ik mijn gezicht zachtjes af en gebruikte een goede cold cream, liet deze even intrekken en sponste ten slotte na met koud water om de poriën te sluiten. Deze behandeling paste ik een week lang iederen avond toe, terwijl ik mij 's morgens wachte met water, waarin ik een klein beetje Radox gedaan had. Ik ben nu trotsch op mijn mooi en frisch teint; de vetworpjes zijn geheel verdwenen en ik ben van plan mij nooit meer zonder Radox te wassen. Radox is zeer zuinig in het gebruik.”
19 Januari 1930. Mevrouw K. W. te L.

(Origineele brief ter inzage.)

Rimpels worden verwijderd door een theelepel Radox door een kop gefiltreerde, zure melk te mengen en met dit mengsel de huid iederen dag te behandelen.

Radox is heerlijk geïmpregneerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 1.25 per pak. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

Imp. N.V. Rowntree Handelsmaatschappij, Keizersgr. 124, A'dam (C). Voor Indië verkrijgb. bij fa. J. v. Gorkom & Co., Djocja en hare filialen.

VANAF f 1.—

per week worden geleverd:

Karpetten, Tafelkleeden,
Bedden, Dekens, Lingerie,
Stukgoederen, Zeil, Loopers

Tevens

**DAMES-, HEEREN- en
JONGENSKLEEDING**

voorradig — Prima kwaliteit

Oranjeplein No. 7 en 8

v/h Boekhorststraat 157 a

Gesloten huis.

Geheimhouding verzekerd!

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdoms-
doofheid, oorveralking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geras in het
hoofd, enz. DE genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBURG

Oosterpark 45, Amsterdam

ADVERTEEREN

in

's-GRAVENHAGE IN BEELD

is een daad van
verstandig beleid